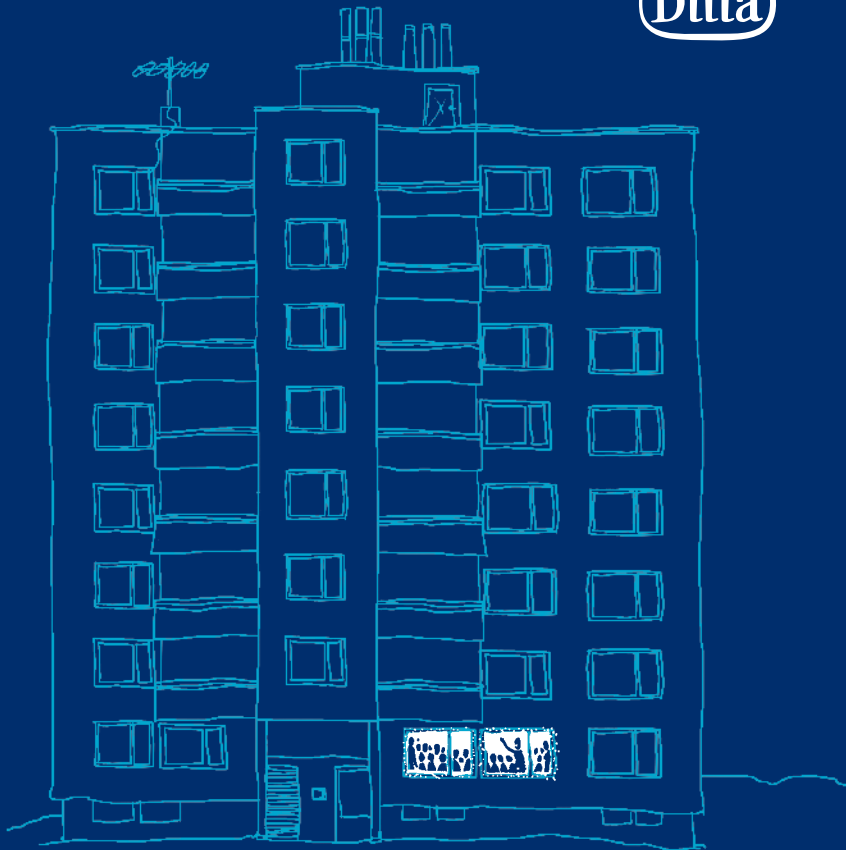

ZIMA

- Horváthová: Ale to není jen vo vodě, dyť to je i vo tom světle chodbovým. Zaplatili jsme si draze fotobuňku v každém patře, abychom ušetřili, ale tady pán, když jde k sobě nahoru, je samozřejmě rozsvítí všechny... a postupně...
- Nitranský: Jak to mám asi podle vás dělat, když bydlím až pod střechem? Mám jako přeskochit nějaký patro?
- Horváthová: Chodte rychlejc.

DILIA VYHLAŠUJE

DIVADELNÍ GRANT DILIA

NA ROK 2019

Divadelní grant DILIA je určen k podpoře činoherních inscenačních projektů studentů uměleckých škol a filozofických fakult s důrazem na současnou českou i zahraniční dramaturgii a původní tvorbu.

Divadelní grant DILIA je určen k podpoře studentských činoherních projektů. Žadatelé mohou být studenti vysokých uměleckých škol (DiFA JAMU Brno, DAMU Praha) a filozofických fakult (FF MU Brno, FF UK Praha, FF UP Olomouc, FPF SU Opava – obor kulturní dramaturgie). Studentským projektem se rozumí takový projekt, jehož hlavní inscenační tým (režie, scénografie, úprava atd.) je tvořen pouze studenty.

Podpora bude udělena pouze projektům jako scénická čtení a inscenace původních českých textů či dosud neuvedených překladů zahraničních her. Jedním z předpokladů úspěchu žádosti je ošetření autorských práv spojených s daným projektem prostřednictvím DILIA.

Uzávěrka podání žádostí o grant DILIA je 15. prosince 2018.
Více informací na www.dilia.cz/granty.

OBSAH

Kontakty	2
DIVADELNÍ ODDĚLENÍ	3
Informujeme	3
Rozhovor	6
Premiéry	10
Nabízíme – České hry	12
Nabízíme – Přeložené zahraniční hry	23
Nabízíme – Nepřeložené zahraniční hry	33
HUDEBNÍ ODDĚLENÍ	36
Premiéry	36
Informujeme	36
Nabízíme	37
LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ	38
Informujeme	38
Rozhovor	39
Nabízíme	41
MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ	42
Informujeme	42
Rozhovor	42
Premiéry	45
Zastupujeme	47
REJSTŘÍK	48

**Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.**

Krátkého 1,
190 03 Praha 9 – Vysočany

ŘEDITEL

prof. JUDr. Jiří Srstka

SEKRETARIÁT ŘEDITELE

Eva Kraupnerová

tel.: 283 893 603

fax: 283 893 599

Ústředna:

tel.: 283 891 587

Záznamník (24 hodin denně):

tel.: 283 893 603

Linka pro volání z mobilu:

tel.: 606 614 658

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax: 266 199 876

referenti pro tuzemsko

tel.: 266 199 826

referenti pro zahraničí

tel.: 266 199 833

agentáž

Mgr. Marie Špalová

tel.: 266 199 861

Mgr. Helena Eliášová

tel.: 266 199 823

David Košťák

tel.: 266 199 837

půjčování a prodej textů

Mgr. Pavla Jakobsson

tel.: 266 199 829

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

referent pro tuzemsko

Jitka Tomešová

tel.: 266 199 817

referent pro zahraničí

Mgr. Jana Michalíková

tel.: 266 199 866

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Veronika Žáková

tel.: 266 199 841

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax.: 266 199 876

referenti

Jan Rychta DiS.

Ondřej Šárek

tel.: 283 893 709

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA AUTORSKÝCH PRÁV

ředitel kolektivní správy

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

EKONOMICKÉ ODDĚLENÍ

hlavní ekonom

Anna Tichá

tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny

Šárka Procházková

tel.: 266 199 819

PRÁVNÍ ODDĚLENÍ

Tomáš Herold

tel.: 266 199 865

Mgr. Hana Felklová

tel.: 266 199 847

dědictví a úschova děl

Zuzana Hůlková

tel.: 266 199 834

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na www.dilia.cz.

E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou ve formátu prijmeni@dilia.cz

Na webové stránce www.dilia.cz naleznete kromě kontaktních údajů popisy činností jednotlivých oddělení, novinky, informace pro autory i uživatele, formuláře ke stažení, synopse her a mnoho dalších důležitých údajů.

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA 2018 – TO NEJLEPŠÍ Z RUMUNSKA

Již poctřnácté pořádala agentura DILIA překladatelskou dílnu. Workshop byl určen začínajícím překladatelům, ať už z řad studentů filologických oborů, či naopak studentů divadelních škol a dalších, kteří mají dostatečné jazykové vybavení a zájem o divadelní texty. Překladatelská dílna DILIA byla v letošním roce zaměřena na oblast současné rumunsky psané dramatiky. Odbornými tutory byli v letošním roce významní překladatelé z rumunštiny Jitka Lukešová, Jarmila Horáková a Jiří Našinec.

Na začátku června proběhlo úvodní setkání mladých stipendistek s jejich zkušenými tutory, které bylo zaměřené na praktickou přípravu budoucích překladatelů, tj. na základní informace ohledně specifik divadelního překladu a na problematiku autorského zákona. Na začátku října došlo k dalšímu setkání všech účastníků, kde se probíraly jejich zkušenosti s překladem. Stipendistky měly šanci vzájemně si překlady ohodnotit a vyslechnout názory nejen svých tutorů, ale i svých kolegů.

V pondělí 5. listopadu proběhla ve VILE Štvanice v produkci Divadla LETÍ prezentace výsledků **Překladatelské dílny DILIA 2018 za účasti autorů Elise Wilk a Bogdana Georgescu** pod názvem *To nejlepší*

z Rumunska!. V režii Kashy Jandáčkové byly ve formě scénických skic představeny tyto nově přeložené texty:

KROKODÝLEK

Elise Wilk

Překlad: Tereza Kortusová, Tutorka: Jarmila Horáková

David díky své bujně fantazii žije v přesvědčení, že jeho zesnulý otec byl vyslaný jako kosmonaut do vesmíru, aby opravil rozbitou planetu. Je právě ve věku, kdy se chlapani začínají zajímat o děvčata i jinak než jen jako o potenciální terč posměchu a kanadských žertíků. Jenže se zdá, že Davida vlastně děvčata zas až tolik nezajímají...

Papírová letadla

Elise Wilk

Překlad: Klára Našincová, Tutor: Jiří Našinec

Znepokojivá exkurze do světa dospívajících středoškoláků, jejichž rodiče odcestovali za prací do zahraničí, a musí tak vyrůstat u příbuzných. Zbydou jim jen letadla z papíru a rány, které se zřejmě nikdy nezacelí...

ANTISOCIÁLNÍ SÍŤ

Bogdan Georgescu

Překlad: Micaala Rotaru, Tutorka: Jitka Lukešová

Děj se zaobírá kyberšikanou vyučujících prostřednictvím soukromé skupiny na sociální síti Facebook. Jeden z vyučujících do oné skupiny pronikne a nalezený obsah následně vyvolá vlnu pobouření ze strany celého učitelského sboru.

4 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Informujeme

Prezentace se kromě autorů zúčastnili také překladatelky a jejich tutoři. Autoři Elise Wilk a Bogdan Georgescu během svého pobytu v Praze vystoupili na Katedře jihoslovanských a balkanistických studií na přednášce, kterou DILIA organizovala ve spolupráci s Univerzitou Karlovou.

Projekt vznikl za podpory Dozorčí rady DILIA a Fabulamundi – Playwrighting Europe.

DK

8@8 V RÁMCI PDFNJ

Podzimní díly scénických skic v rámci projektu 8@8 byly věnovány německojazyčným hrám. 9. října se v prostorách Vily Štvanice usídlila hra berlínské autorky, herečky a režisérky s rumunskými kořeny Nory Abdel-Maksoud. Hru *Film o filmu* (*The Making-of*), bláznivou satiru na divadelní a filmový průmysl režírovala Natália Deáková v hlavní roli s Natálií Drabiščákovou.

Poslední dva díly letošního cyklu scénických skic 8@8 představily nejmladší německojazyčnou generaci autorů a proběhly v rámci off-programu Pražského divadelního festivalu německého jazyka.

27. listopadu představila režisérka Linda Dušková text Miroslavy Svolicové *ta zeď se pospojuje sama a hvězda promluvila, hvězda taky něco řekla* v překladu Barbory Schnelle. Miroslava Svolicová, rakouská autorka se slovenskými kořeny, je považována za vycházející hvězdu německy psané dramatiky. V této hře zkomponovala pro divadlo novátorskou frašku postavenou na fragmentech z minulosti, současnosti i budoucnosti psanou experimentálním rytmizovaným jazykem, který holí na dřevě původní slovní významy, obrací idiomy a fráze naruby a nechává diváka se sarkastickým výsměškem tápat v hlubinách vlastní paměti a představivosti.

29. listopadu byl uveden text Bonna Parka *Kňourání mléčné dráhy* v překladu Petry Zachaté a v režii čerstvého absolventa DAMU, talentovaného režiséra a laureáta Ceny Evalda Schorma Adama Skaly. Cenami ověřený mladý německý autor se ve svých hrách věnuje pop kulturním odkazům, které staví do nových konotací. Ve hře *Kňourání mléčné dráhy* vkládá do úst prohlášení slavným osobnostem v blízké a velmi nepravděpodobné budoucnosti. Donald Trump se omlouvá za období své vlády, Heidi Klum se nestydí za to, že přibrala a chystá se pohltnout mámu, tátu a půl království k tomu. Lidé v tomto sci-fi dramatu jsou bez naděje, někdy dokonce zlí a protivní, ale snaží se dělat věci tak, aby byly takzvaně „great again“. A to přestože většina už na svět rezignovala, především ti talentovaní a privilegiovaní, kteří již dávno zmizeli v internetových sítích.

Překlady her podpořila Nadace Český literární fond a Goethe Institut.

MŠ

ZEMŘEL HVĚZDNÝ DRAMATIK NEIL SIMON

Ve věku 91 let zemřel americký dramatik a scénárista Neil Simon. Napsal tři desítky divadelních her, stejný počet scénářů a řady libret k muzikálům. Populární byl také u českých diváků, známé jsou například jeho scénáře k filmům *Dobytel srdcí* (1972), *Zajatec 2. avenue* (1975) či *Vražda na večeři* (1976).

Neil Simon byl označován za nejúspěšnějšího současného amerického dramatika a jeho hry nebo filmy s jeho scénářem nastartovaly kariéru řady filmových i divadelních hvězd.

Jeho hry se vyznačují mistrně vystavěnou zápletkou s překvapivým závěrem, skvěle vykreslenými postavami a brilantními dialogy. Kritici ho označovali za komerčního dramatika v nejlepší slova smyslu. „Říkal, že píše pro tichou většinu. Což vlastně znamená, že vypráví příběhy, které jsou velice ztotožnitelné. Bylo poměrně dost lidí, kteří po představení přišli a říkali, že se v tom viděli,“ upozornila režisérka Lucie Málková.

Simon začínal jako poslíček v podatelně společnosti Warner Brothers, ale tuto práci brzy vyměnil za psaní skečů a později scénářů ke komediálním seriálům pro rozhlas a televizi. Začínal s bratrem Dannym, v průběhu padesátých let se osamostatnil a vysloužil si i dvě nominace na prestižní televizní cenu Emmy. Na Broadwayi se překvapivě prosadil hned na první pokus: jeho hra *Come Blow Your Horn* se dočkala 678 repríz a pod názvem *Pojď si zařádit* (1963) podle ní vznikl i hollywoodský film s Frankem Sinatrou v hlavní roli. Za muzikál *Little Me* (1961) obdržel první nominaci na divadelní cenu Tony (z celkem 17 nominací tři úspěšné) a definitivně se etabloval hitem sezony *Bosé nohy v parku* (1963). Následovala opět úspěšná filmová adaptace (1967) s ústřední dvojicí v podání Roberta Redforda a Jane Fandové. Až do osmdesátých let chrlil Simon jeden divadelní či muzikálový slágr za druhým (například *Podivný pár*, *Pokoj číslo 719*, *Vstupte!*), téměř rok co rok. Jeho poslední divadelní hra *Rande s duchem*

(*Rose's Dilemma*) byla na Broadwayi uvedena v roce 2003. Psaní se Simon věnoval především v Kalifornii.

Přestože se proslavil především komediemi, psal i vážnější kusy. Do temnějších zákoutí lidské duše se Simon vydal například v autobiografické trilogii *Brighton Beach Memoirs*, *Biloxi Blues* a *Broadway Bound*. První částí se slavnostně otevíralo v roce 1983 broadwayské divadlo Alvin, od té doby fungující pod názvem Neil Simon Theatre.

Na kontě měl také čtyři nominace na Oscara a v roce 1991 obdržel Pulitzerovu cenu za drama *Ztraceno navěky* (*Lost in Yonkers*). V roce 2006 získal Cenu Marka Twaina pro autory humoristických a satirických textů.

Hold mu v minulosti vzdal třeba herec Jack Lemmon: „Neil má schopnost psát postavy, které, i když jim fandíme, jsou vlastně záporné. Mají různé slabůstky, chybuji. Ale jsou to lidské bytosti, ani úplně špatné, ani úplně dobré. Jako my.“

(zdroj: ČTK, kráceno)

Rozhovor

PODPORA PŮVODNÍ FINSKÉ DRAMATIKY: REZIDENCE A LÍHNĚ

foto Jukka Salminen/Tiikerikuva

Mezinárodní divadelní festival Tampere (Tampereen Teatterikesä) je největší a nejvýznamnější akcí svého druhu ve Finsku a celé Skandinávii. Letošní ročník byl výjimečný tím, že bohatěji než jindy představil současnou finskou dramaturgii a program na její podporu. Právě Program UNO (fin. Uuden näytelmän ohjelma, angl. New Play Finland) v rozhovoru blíže představí Saara Rautavuoma, vedoucí a produkční projektu, a Elina Snicker, dramatička a dramaturgyně.

Program nových finských her UNO je velkoryse pojatý projekt naplánovaný na období 2016–2021. V letošním a příštím roce probíhá jeho stěžejní tvůrčí fáze, které předcházelo plánování a po které bude následovat pokračování. Jak projekt vznikl?

Saara: Celý projekt byl můj nápad. Jsem umělecká a výkonná vedoucí UNO. Rozčillovalo mě, že skvělé texty mladých autorů ani autoři sami nedostávají ve Finsku prostor, který by jim právem patřil. Nejprve jsem měla na mysli konkrétní prostory a příležitosti, které divadlo nabízí, ale když jsem se do tématu ponořila hlouběji, došlo mi, že se jedná taky o další sféry.

Vycházíte z toho, že máte kolem sebe skvělé dramatiky, kteří by mohli být ještě lepší, kdyby dostali podporu, jakou si zaslouží. Jak dlouho vám trvalo spustit proces podpory?

Saara: V roce 2010 jsme s režisérkou Saanou Lavaste založily Divadlo 2.0, pod jehož správou celý projekt probíhá. Dlouhodobě se snažíme podporovat a vyvíjet nové texty. Divadlo 2.0 nemá vlastní scénu, ale má nápady, jak obohatit program už existujících divadelních domů a souborů a jak s nimi spolupracovat. Jako produkční zkoumám a hledám různé způsoby a procesy divadelní produkce. Pokaždé chci co nejúčelněji podpořit vznik inscenace. Přitom mi došlo, že stejnou péči chci věnovat dobrým textům a samotným autorům.

V Divadle 2.0 je pro nás nejdůležitější obsah a text, až pak řešíme, kde, jak, kdo a co je potřeba... Vznikají produkce, které jsou koprodukce nebo rovnou zakázky, jimiž vstupujeme do rámců mnoha divadel a svojí prací a myšlením ovlivňujeme, co a jak prezentují veřejnosti. Nikam nepatříme, a proto vnímáme sami sebe jako celostátní. Hodně cestujeme, Finsko je velká země. A vlastně ta samá myšlenka se přesunula do Programu UNO.

Elina: Uvedu příklad, který nás svedl se Saarou dohromady. Divadlo v Riihimäki si ode mě objednalo nový text, pro který jsme vymysleli zvláštní projekt. Cílem bylo získat peníze na realizaci představení a podporu mého psaní. Věděli jsme, že herci začnou zkoušet nehotový text a chtěli jsme si pojistit dobrý výsledek. Proto jsme rozplánovali zkoušky do tří fází, mezi kterými jsem psala. Bylo důležité, že se všichni podílejí na projektu od začátku a nikdo nepracuje zadarmo. Text dramatu *Harmony sisters – Kolmannen valtakunnan sisaret* (2014, *Harmony sisters – Sestry třetí říše*) ovlivnilo právě to, co jsme byli schopni společně dokázat. Vztah textu k produkční, dramaturgické i další práci byl jiný.

Jak se vám podařilo rozšířit osvědčenou praxi do celého Finska?

Saara: Vždy jsem nejprve vyslechla konkrétní divadlo, pro které jsem pracovala, a snažila jsem se mu na míru vytvořit něco, co by ho obohatilo a sblížilo s diváky, městským nebo oblastním prostředím a vyzdvihlo jeho mnohostranný potenciál. Přitom jsem si uvědomila, že všechno spolu souvisí: divadlo, struktury, diváci, financování, text, autor. Vlastně to mělo docela logický a rychlý spád. Pak už jsem jen požádala o grant Nadaci Kone a za několik měsíců jsme věděli, čím se budeme zabývat. V září 2015 jsme podali žádost a v prosinci nám grant přiklepli. Celé jsme to postavili na tom, že víme, o co nám jde, a víme, jak na to, ale začneme plánovat, až nám přidělí peníze. Chtěli jsme ukázat, že už to plánování je součástí naší profesionální práce.

Kdo další Program UNO financuje?

Saara: Grant Nadace Kone pokrývá asi polovinu nákladů a máme ho na období 2016–2019. Pak předvedeme, čeho jsme dosáhli. Pokud to obstojí, máme příslibeno financování až do roku 2021. Druhou polovinu jsme poskládali z grantu finského Ministerstva školství a kultury a vkladů jednotlivých divadel, která se projektu účastní. Od začátku jsem chtěla, aby UNO vzniklo nejen za soukromé a veřejné peníze, ale aby za něj zaplatila i divadla. Podle mě to má vliv na jejich přístup k celému projektu a na to, co společně vytváříme.

Projekt nabízí podporu celkem patnácti dramatikům. Jak to vypadá v praxi?

Elina: Ročně vybereme tři autory do Rezidence a dva do Líhně (fin. Hautomo). Oni se scházejí, čtou práce jeden druhému, komentují je a vyměňují si názory. Každý ze tří rezidenčních autorů dostane na měsíc svého vlastního dramaturga, se kterým může pracovat. Dva mladí v Líhni mají k ruce taky na měsíc jednoho dramaturga, kterým jsem já jako dramaturgyně celého projektu.

Podle jakého klíče dramatiky vybíráte?

Elina: Naší hlavní myšlenkou bylo dlouhodobě podporovat domácí dramatiky, kteří už jsou zavedení a známí. V roce 2019 se rezidenty stanou uznávaní autoři doma i ve světě: Maria Kilpi, Pipsa Lonka a Jussi Moila. V pořadavcích jsme to upřesnili tak, že autor musí mít tři texty, které uvedlo profesionální divadlo. Dramatici, kteří toto kritérium splňují, se můžou hlásit do rezidenčního programu a získat čtyřměsíční grant. Pak

nám ale došlo, že podporu potřebují i ti, kteří právě dokončili školu nebo jsou na začátku kariéry. Když jsme spočítali, kolik na to máme, vyšlo nám, že můžeme přibrat ještě dva dramatiky, a zároveň tím vytvořit dialog mezi autory různých generací a zkušenosti.

Prvními rezidenty byli Marie Kajava, Salla Viikka a Marko Järvikallas. Letos Program UNO podporuje švédsky píšící Sofii Aminoff a dva finsky píšící dramatiky, kterými jsou Okko Leo a Veikko Nuutinen. Líhni projde celkem šest autorů, mj. dramaticky lida Hämeen-Anttila nebo Eeva Turunen.

Elina: Koho vybereme do Rezidence nebo Líhně, závisí jak na dosavadní práci dramatiků, tak na tom, s jakým nápadem se do projektu přihlásí. V případě rezidentů stačí rámcová myšlenka, v případě elévů chceme vidět buď 20 stran textu, tři scény a synopsi, nebo celou hru, na které ještě musí pracovat.

Saara: Inspirovalo nás k tomu Irsko, kde to funguje podobně. Podporujeme dramatika v určité fázi jeho cesty a vycházíme z potřeb, které v tu chvíli má. Je na něm, zda na konci projektu bude mít hotovou hru nebo na ní bude ještě 5 let pracovat. To nám sice komplikuje spolupráci s divadly, ale rozhodli jsme se stát na straně autora a všestranně ho podporovat, protože máme zájem o kvalitní text.

Jak se do Programu UNO zapojila jednotlivá divadla?

Saara: V přípravné fázi jsem udělala průzkum, co by ve kterém divadle chtěli nebo potřebovali. Moje otázka zněla: Zajímá vás nové finské drama a chcete se spolupodílet na podpoře vzniku nových her? Odpovědělo mi 29 profesionálních divadel z celého Finska. S vedením všech jsem se sešla. Potřeby a možnosti každého divadla byly jiné. Teď je v projektu zapojeno 18 divadel.

Čím si jejich zájem vysvětlujete?

Saara: Řekla bych, že pro vedení jednotlivých divadel je účast v projektu výhodná nejen proto, že mají možnost dostat se jako první k dobrému textu, ale i kvůli tomu, že se seznámí se způsobem a stylem práce dosud neznámého dramatika a v budoucnu si od něj třeba objednájí hru nebo ho přizvou ke spolupráci jako svého kmenového autora.

Ve středu vašeho zájmu sice stojí dobrá hra, ale podporu vnímáte komplexně a přitahujete k sobě pozornost mnoha různorodými aktivitami. Můžete některou z nich zmínit?

Saara: Letos v říjnu pořádáme workshop nazvaný Vize velkého jeviště. Bude se konat v Městském divadle v Lahti a pozvali jsme na něj profesionály a studenty z oboru. Workshop navazuje na seminář, který proběhl letos v květnu v Helsinkách v malém švédském divadle Viirus, kde se živě debatovalo právě o problémech a nevyužitých možnostech velkých scén.

Elina: Vznikla i pilotní produkce – představení *Merkkipäivä* (2017, *Významný den*) podle nového textu dramaticky Taji Helminen. Autorka se při psaní volně inspirovala vzpomínkami na dětství a mládí jednoho ze tří herců inscenace. Výsledkem je intimní a zároveň univerzální výpověď o životě jedné obyčejné rodiny ve Finsku v 60. a 70. letech. Právě toto téma nám umožnilo oslovit široké publikum. Fotografie, vzpomínky, obyčejný rodinný život se všemi těžkostmi a radostmi a společný kontext nám poskytly ideální podmínky pro práci s publikem. Představení je oblíbené a vidělo ho mnoho diváků v celém Finsku.

Dvě desetiletí zpátky nastal boom nové finské dramatiky, který podle mého názoru zažívá svoji druhou vlnu. Řekla bych, že současní autoři mají na koho navazovat.

Elina: Na přelomu tisíciletí zářili Reko Lundán, Kristian Smeds, Laura Ruohonen a další. Reko Lundán bohužel zemřel, ale já mám pocit, že další generace je součástí téže vlny. My jsme jen dostali příležitost něco rozpumpovat. Autoři už dlouho tvoří společenství, které se vzájemně podporuje a setkává. Program UNO tomu dal jen organizovanější a oficiálnější podobu. Organizace pro organizaci by neměla dlouhého trvání a bylo by těžké ji obhájit jak před grantovou komisí, tak před okolním světem.

Je zřejmé, že vám jde o společnou věc. Proto se do projektu zapojila i řada oborových uskupení: Finské divadelní infocentrum TINFO, Sdružení finských dramatiků a scénáristů, divadelní školy, divadelní agentury, Divadelní festival Tampere, Svaz finských kritiků ad. Jak oslovujete veřejnost?

Elina: Program UNO se prezentuje divákům mnoha způsoby. Jednak pořádáme denní nebo vícedenní akce, jejichž součástí jsou scénická čtení a moderované debaty. Letos jsme na festivalu v Tampere pokřtili antologii pěti nových dramát, kterou jsme vydali pro širší okruh zájemců. Společně se Svazem finských kritiků připravujeme seriál podcastů, které jsou volně k poslechu na webu projektu. Divadelní kritik nebo dramaturg v nich zpodobí dramatika. O vztahu jeviště a textu promlouvají např. Okko Leo nebo Paula Salminen, volněji se k práci dramatika vyjadřují E. L. Karhu nebo Saara Turunen.

Co je podle vás silnou stránkou Programu UNO?

Saara: Nesmírně si cením otevřeného společenství a svobody. Vznikající texty nejsou vázány žádnou nutnou premiérou v konkrétním divadle. Vše je volné a zaměřené na kvalitu. Dramatik může pracovat, jak dlouho chce. Záměrně od sebe oddělujeme cyklus psaní a cyklus divadelního provozu.

Elina: Autor chce čas, určitý rámec, kolegiální výměnu názorů, promyšlenou zpětnou vazbu a osobní kontakt s kolegy z různých částí Finska. Nikdo se jen tak nerozjede z Helsinek do divadla v Kemi, protože je to vzdusnou čarou 600 km.

Rozhovor připravila a z finštiny přeložila Alžběta Štollová.

Premiéry a užití děl

☆ první provedení
🏠 česká premiéra

2. 9. 2018

Divadlo Letí Praha
(Vila Štvanice Praha)

Marina Carr

KONEC FAIDRY

Překlad: **Ester Žantovská**

2. 9. 2018

Divadlo Letí Praha (Vila
Štvanice Praha)

Anna Saavedra

PROSEBNICE

21. 9. 2018

Centrum experimentálního
divadla Brno; Divadlo Husa
na provázku (Velká scéna
DHNP)

Franz Kafka – **Iva Klestilová** –
Michal Dočekal

AMERIKA

Překlad předlohy:

Josef Čermák

21. 9. 2018

Divadelní společnost
Petra Bezruče Ostrava
(Divadlo Petra Bezruče)

Jakub Deml – **Jakub Nvota**
ZAPOMENUTÉ SVĚTLO

24. 9. 2018

SpoluHra Praha
(Divadlo v Celetné)

Dennis Kelly

PO KONCI SVĚTA

Překlad: **Tomáš Loužný**

25. 9. 2018

Centrum experimentálního
divadla Brno; HaDivadlo Brno
(Alfa pasáž)

Andrej Platonov – Jan Kačena

ČEVENGUR

Překlad předlohy:

Anna Nováková

VÝHODNÉ PROVOZOVÁNÍ HER – ZAPLACENÉ ZÁLOHY

Divadelní oddělení upozorňuje na možnost výhodného provozování her zahraničních autorů, kde již byla zaplacená záloha a dílo lze tedy do vypršení smlouvy provozovat pouze za příslušná procenta honorářů zahraničních autorů (k nim je samozřejmě nutno připočítat procenta pro překladatele, příp. úpravu). Seznam je řazen chronologicky, novinky jsou vyznačeny tučně. Pro amatéry všechny francouzské hry za zálohu 400,- EUR netto na 8% z brutto tržeb, garantované minimum 90 EUR netto za představení, a španělské hry za zúčtovatelnou zálohu 300–400,- EUR netto na 8% z brutto tržby.

Synopse zde uvedených her naleznete na internetové stránce www.dilla.cz/synopse.

JMÉNO AUTORA – NÁZEV HRY	% Z HRUBÝCH TRŽEB (ZAPLACENO DO)
Woody Allen – Zahraj to znovu, Same	7,7% netto z btto (30. 6. 2019, profesionální divadla)
Woody Allen – Prokletí nefritového šcorpiona	7% netto z btto (profesionální divadla)
Marina Carr – U kočičí bažiny	6% netto z btto (21. 9. 2020, profesionální divadla)
Ray Cooney – Dvouplošník v hotelu Westminster, Prachy? Prachy!, Rodina je základ státu, 3 + 3 = 5	6% netto z btto (28. 2. 2021)
Ray a Michael Cooney – Tři bratři v nesnázích	6% netto z btto (31. 12. 2019)
Michael Cooney – Habaďura, Nájemníci pana Swana	6% z btto (31. 12. 2019)
Noel Coward – Líbáňky ve čtyřech	7% netto z btto (8. 12. 2019)
Christopher Hampton – Nebezpečné vztahy	8% netto z btto tržeb (1. 4. 2020, profesionální divadla)
Colin Higgins – Harold a Maude	7% netto z btto (24. 5. 2021)
Daniel Keyes – Růže pro Algernon	7% netto z btto (31. 3. 2019, profesionální divadla)
Neil Labute – Tlustý prase	7,7% netto z btto (8. 4. 2019, profesionální divadla)
Martin McDonagh – Osířelý západ	6,5% netto z btto tržeb (31. 12. 2018, profesionální divadla)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu	7% netto z btto (31. 12. 2020)
Bernard Slade – Vzpomínky zůstanou	7% netto z btto (31. 12. 2019, profesionální divadla)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu	7% netto z btto (31. 12. 2020)
Bernard Slade – Vzpomínky zůstanou	7% netto z btto (31. 12. 2019, profesionální divadla)

12 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – České hry

Pro usnadnění orientace v synopsích námi zastupovaných her připojujeme ke každé z nich grafické značky, které přiblíží charakter hry, žánr, obsazení atd.

TRHÁK – hry, které doporučujeme zvláštní pozorností, jsou totiž buď horkými novinkami nebo již zaznamenaly velké úspěchy na světových scénách.

KOMEDIE – hry, které je možno zařadit do žánru komedie.

HRY SE ZPĚVY, MUZIKÁLY – hry jednak hudebně dramatického žánru, nebo ty, které alespoň částečně obsahují zpěvy či tance.

HRY DOSTUPNÉ V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ – hry, které máme k dispozici v elektronické podobě, a můžeme Vám je proto obratem poslat e-mailem.

KOMORNÍ HRY – hry s malým obsazením, maximálně do čtyř postav.

HRY VHODNÉ PRO AMATÉRY – hry vhodné pro profesionální soubory, ale zároveň dostupné i pro amatérská divadla.

HRY VHODNÉ PRO DĚTI A MLÁDEŽ, POHÁDKY – hry vhodné jednak pro dětské diváky, ale také pro mladé inscenátory, studentská, dětská divadla apod.

LOUTKOVÉ HRY – hry čistě loutkové, nebo i takové, ve kterých spolu s loutkami vystupují i živí herci.

NABÍZÍME České hry

JIŘÍ HAVELKA V DILIA

ELITY (2017)

Jiří Havelka

Obsazení: variabilní

Politický thriller s prvky krimi. Zamyšlení nad podstatou moci, vládnutí a procesu přechodu z jednoho režimu do druhého.

Je konec socialismu. I na stranických schůzích se už otevřeně mluví o potřebě integrovat do socialistického hospodářství prvky tržní ekonomiky. Události ve východním Německu a Maďarsku naznačují pohyb v politickém uspořádání východní Evropy. A v podnicích zahraničního obchodu, prognostických ústavech nebo v kancelářích státní bezpečnosti čekají na svoji šanci noví lidé. Jsou pragmatičtí, ovládají jazyky, znají – na rozdíl od svých spoluobčanů – tržní ekonomiku, mají kontakty na zahraniční podnikatele a přehled o konkurenceschopnosti domácích podniků. Po pětadvaceti letech ovládají a de facto vlastní zemi. Hra *Elity* se snaží podat věrný psychologický portrét lidí, kteří se během Sametové revoluce dokázali na základě svého postavení, přístupu k informacím, ale v neposlední řadě i díky svému vzdělání a znalosti jazyků jako první zorientovat v novém společenském zřízení. V jakých institucích se formovalo jejich myšlení? Jaký je jejich morální profil nebo politické přesvědčení?

Původní hra *Elity* byla napsána na objednávku Činohry SND. K dispozici je také český překlad a úprava Martiny Schlegelové, která vznikla pro Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PÉRÁK (2011)

Jiří Havelka

Obsazení: 13 mužů, 1 žena (variabilní)

Hravá interpretace dramatických událostí z období Protektorátu: horečnou činnost fiktivní odbojové skupiny – československé ligy výjimečných – téměř smete nečekaný úder nastupujícího říšského protektora Heydricha, který přijíždí do Prahy nastolit pořádek. Zachrání situaci mytický český superhrdina Pérák, který díky přerům na nohou přeskakuje pražské ohrady, travmaje a domy a škodí fašistickým okupantům? A existuje vůbec?

Skutečné osobnosti naší historie v neuvěřitelných souvislostech. Podaří se Václavu Morávkovi, Adině Mandlové, Juliu Fučíkovi, Jaroslavu Foglarovi a dalším uskutečnit převratný plán? Čas se krátí a situaci komplikují parašutisté z Anglie. Vše neodvratně směřuje k atentátu! Fiktivní dobrodružství se prolínají s historickou realitou a vytváří překvapivý alternativní výklad dějin.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Jiří Havelka

Žánr: komedie

Obsazení: 9 mužů, 6 žen

Nelítostný boj rozvášněných eg o pozice a dominanci na výsluní společenského jeviště. Dramatický formát postavený na půdorysu klasické schůze společenství vlastníků bytových jednotek.

V jednacím místnosti se schází skupina vlastníků bytových jednotek z jednoho domu na pravidelné schůzi SVJ (sdružení vlastníků jednotek). Program schůze je předem stanovený, ale už od počátku vznikají zdánlivě malicherné, ale o to úpornější spory mezi spoluvlastníky. V úvodu se seznamujeme s postavami (účastníky schůze) a zejména s novými vlastníky bytů, mladými novomanželi Bernáškovými a bratry Čermákovými, kteří byt zdědili po svém nedávno zesnulém otci. Paní Bernášková má brzy rodit a schůze je pro ni fyzicky téměř k nepřečkání. Osamělý starý mládenec pan Švec (52) se schůze účastní za svoji matku, která onemocněla, a musela být hospitalizována v nemocnici. Schůzi předsedá paní Zahradková (34), ambiciózní mladá žena, která se úporně snaží zvládnout svoji kariéru a péči o rodinu (s panem Zahradkou mají tři děti). Na programu schůze jsou důležité body: stavba výtahu, který potřebují vlastníci bytů ve vyšších patrech, a odprodej půdních prostor, prostřednictvím kterého by bylo možné získat zoufale chybějící finanční prostředky nezbytné zejména pro opravu rozvodů plynu v domě, které jsou v havarijním stavu. Každý z těchto návrhů vyvolává ostré rozpěře. Všechno vždy rozhodně a mnohdy bezdůvodně vetuje pan Kubát (64), bývalý funkcionář v Lidovém bytovém družstvu a současný vlastník tří bytových jednotek. Ostatní vlastníci různě intrikují a prosazují své vlastní zájmy. Rozumné návrhy vždy některý z nich „torpéduje“ a naopak se neustále objevují rozličné absurdní argumenty spolehlivě rozeštvávající účastníky schůze. Nemožnost jakékoliv rozumné dohody nakonec dospěje ke krizi, kdy se bezradná a naštvaná předsedkyně Zahradková chce vzdát funkce. Jenže zbavit se funkce není tak snadné, jak by se mohlo na první pohled zdát.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

VELMI SPOLEČENSKÉ TANCE (2008)

Jiří Havelka a kol.

Obsazení: 5 mužů, 5 žen

Základní jednotkou společenských tanců je pár. Tedy muž a žena. Tak úzká spolupráce dvou lidí se blíží až k podstatě partnerské existence a je psychicky velmi náročná...

Kristýna našla deník. V něm starou fotku z tanečních a taky zápis: „Nikoho nemůžete změnit. Buď lidi milujete takové, jací jsou, nebo je nemilujete. Buď je přijímáte, nebo nepřijímáte. Tak to prostě je. Každý je tím, čím je. Buď tančíte, nebo netančíte. Musíte být k sobě naprosto upřímný. Musíte se rozhodnout, co chcete. Musíte se předem rozhodnout, zda chcete tančit nebo ne.“ A přes vzpomínek může začít! V jednotlivých krátkých obrazech, z nichž každý je věnován jednomu společenskému tanci, sledujeme hravé variace na téma partnerských vztahů.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

VRAŽDA KRÁLE GONZAGA (2017)

Jiří Havelka, Petr Erbes

Obsazení: variabilní

Hřích je hřích, i když nám svědomí namlouvá opak.

Autorský text kombinuje úryvky z textů Williama Shakespeara s tématem hrozby režimu Vladimíra Putina. Dokumentární drama, vycházející ze soudních záznamů a výpovědí, se věnuje děsivému, ale reálnému příběhu zavraždění Alexandra

Litviněnka, bývalého agenta KGB a FSB, rozhodlaného bojovníka proti organizovanému zločinu. Bývalý agent KGB a úhlavní kritik současného ruského prezidenta musel v roce 2001 i s rodinou hledat politický azyl ve Velké Británii, jenže i tam ho dostihla chapadla Putinovy moci. V roce 2006 byl zákeřně zabit radioaktivním poloniem.

Hra, která vznikla pro Dejvické divadlo, byla nominována na Cenu divadelní kritiky v kategorii Poprvé uvedená česká hra roku 2017.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JIŘÍ HAVELKA (*1980)

Režisér, autor a herec absolvoval v roce 2002 DAMU, obor režie alternativního a loutkového divadla. Svou divadelní práci od začátku zaměřuje na kolektivní improvizaci jako metodu tvorby originálních autorských inscenací. Jeho hry často leží na pomezí činoherního a alternativního, až pohybového či výtvarného divadla. Není proto divu, že v prvních letech po absolvování byl nejvíce spojen s pražským Studiem Ypsilon, kde s generačně spřízněnou částí souboru vytvořil řadu tematicky navazujících autorských inscenací, z nichž největší pozornost vzbudilo originální divadlo o divadle *Drama v kostce* (2005, nominace na Cenu Divadelních novin) a *Kam vítr tam pláží* (2008, nominace na Cenu Divadelních novin v kategorii Alternativní divadlo), která přenáší windsurfing na jeviště. V rámci doktorandského studia a částečného pracovního úvazku na DAMU vytvořil se studenty jejich absolventská představení, např. jakýsi trenážer reality v inscenaci *Člověče, zkus to!* (2006, Cena festivalu Zlomvaz, Cena časopisu Reflex) nebo *Velmi společenské tance* (2008, nominace na Cenu Divadelních novin v kategorii Alternativní

divadlo) a divadelní dokumentární rekonstrukci činů bratří Mašínů *Já, hrdina*. Permutačním opakováním jedné banální situace vznikla v Dejvickém divadle *Černá díra* (2007, 1.–3. místo v anketě DN Inscenace roku) a v HaDivadle zdivadelněním Einsteinovy teorie relativity *Indián v ohrožení* (2008).

V roce 2008 získal Cenu Alfreda Radoka v kategorii Talent roku. Po odchodu ze stálého angažmá v Ypsilonce rozvíjel spolupráci s Divadlem Na zábradlí, s Divadlem na Vinohradech i se zmiňovaným HaDivadlem. Režiroval také několik mezinárodních projektů, např. českoněmecký *EXIT 89* (2008) či koncertní show s britskými The Tiger Lillies *Zde jsem člověkem! Here I am Human!* pro Divadlo Archa nebo několik českokanadských projektů zahrnujících účast indiánských herců.

Jeho činnost je úzce svázána s „domovským“ souborem Vosto5, jehož je členem. Tato skupina dlouhodobě vnáší do českého divadla čistou improvizaci, slovní žongláž, perzifláž a mystifikaci, především na česká národní témata, například v akrobaticko-bojovo-pohybové inscenaci *Pérák – Na jméne nezáleží. Rozhodují činy* (2011) či v kritiku ceněné *Dechovce* (2013 – Cena Divadelních novin v kategorii Alternativní divadlo) a *Společenstvu vlastníků* (2017 – Cena Marka Ravenhilla za nejlepší českou inscenaci současného dramatického textu za rok 2017; nominace na Hru roku v Cenách divadelních kritiků).

Jeho autorské hry pravidelně získávají hlasy v anketě Inscenace roku a jsou zvány na prestižní festivaly v Čechách, ale též v Polsku, Slovensku, Německu, Finsku, Rakousku, Irsku, Španělsku, Bulharsku, Slovinsku a dalších. Při festivalech často vede workshopy zaměřené na osvojení elementárních prvků divadelního jazyka. Od srpna 2011 je vedoucím katedry alternativního a loutkového divadla (KALD) DAMU, kde již číselně vedl herecký ročník.

LENKA PROCHÁZKOVÁ V DILIA

CELEBRITA

Lenka Procházková

Obsazení: 1 muž, 1 žena, hlasy

Hlavním hrdinou asi hodinové aktovky ze současnosti je starý filozof Marek, který ve své garsonce v centru metropole prožívá jeden ze svých pravidelných dnů. Jsme svědky jeho rituálů, samomluv i nevrleho telefonování se starostlivou dcerou. Pak pracuje na korekturách, i když tuší, že jeho dílo už není pro dnešní svět aktuální. Jeho skepse se projevuje i v hovoru s čínorodou posluhovačkou Emou. Telefonická žádost mladého rozhlasového redaktora však vyvolá v duši filozofa zmatek. Váhá, zda má smysl, aby vyhověl a pokusil se namluvit nabídnuté novoroční poselství. Případá mu nehorázné, že stopáž je omezena na minutu padesát tři vteřin. Nakonec tuto poslední „výzvu“ přijme a v průběhu celého dne se snaží své varovné myšlenky vtěsnat do časového limitu.

Mezitím se mu dějí nehody, překážky ale zdolává (i s pomocí Emy) a přitom stále mění text, který se má večer po telefonu předtočit. Překoná i svou konkurenční averzi ke staršímu kolegovi a po letech s ním telefonuje a radí se. Ve chvíli, kdy už má projev připraven a cvičně si ho předčítá, zavolají mu z rádia, že došlo ke změně a že poselství se uvolil natočit Jágr. Filozof se konečně může opít, čemuž se celý den disciplinovaně bránil. A pak zazvoní telefon ještě jednou. Poslední verzi projevu už podnapilý filozof v improvizaci říká jen svému staršímu kolegovi (a samozřejmě publiku).

Ve hře kromě Marka a Emy zní mnoho dalších hlasů: z telefonu a z rádia a dole pod okny zkouší kapela mikulášskou produkci. Filozofova předtucha, že „tuhle civilizaci už asi nejde zachránit“ se

v závěru mírní, ale možná jen zásluhou vypité láhve whisky. Hra je proložena četnými gagy a komickými nedorozuměními.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

CIZÍ ŽENA

Lenka Procházková

Obsazení: 3 muži, 1 žena, vedlejší mužské role, ženský hlas

Hra o síle strachu a osvobození se z něj. Téma hry bylo inspirováno (možná nepravdivou) historkou o tom, jak na Stalinův příkaz byla zatčena manželka jednoho z jeho spolupracovníků a když si nešťastný muž nesměle postěžoval, že mu žena chybí, přišla s ním (opět na příkaz) žít jiná. Nakonec mezi nimi vznikl vztah.

Děj hry *Cizí žena* začíná ve chvíli, kdy se Muž vrátí domů a zjistí, že místo manželky, která v průběhu slavnostního večera u Nadátora zmizela, ho v bytě čeká neznámá Žena v manželčiny šatech. Zlověstnost výměny silí zjištěním, že ta „nová“ k němu byla přivezena policií přímo z vězení. Odlišnost osudů i charakterů obou protagonistů je od počátku zřejmá, a proto i jejich sblížení probíhá pomalu a škobrtavě. Zatímco Žena (i když je asi o deset či více let mladší) působí jako silný a čestný člověk, Muž svou sílu k rozhodnutí (podat demisi z funkce a zůstat mimo politickou mašinérii totality) získává teprve ženiným vlivem. Jeho počáteční slabost a dokonce zbabělost působí takřka neuvěřitelně, ale v průběhu děje, když se objeví další postava – Petr, se stává pochopitelnější. Petr je vrstevníkem Muže a v hierarchii moci je nad ním. Jeho postava je téměř stylizovaná do čírého zla. Ovšem zla s inteligencí. Petr je skutečným „pekelníkem“, kdežto Muž (nazíráno divákem zpětně) v tom srovnání vypadá téměř jako naivní trouba. Zatímco Žena se vyvíjí „pouze“ citově, Mužův posun od slabocha k někomu, kdo už prozřel a je schopen samostatného jednání, je jakýmsi opožděným vývojem

k dospělosti. I nepřítomná Manželka (zastoupená portrétem na zdi) se pomocí dialogů o ní vyvíjí, respektive její charakter se zpřesňuje, což vrcholí v předposledním obraze.

Jazyk Muže a Ženy působí spisovně, což evokuje dojem jejich vzdělanosti, výchovy a vztahu ke knihám. Petr mluví přisprostle, což může být póza, ovšem póza, která už s ním srostla. Nadátor, o kterém se pouze mluví, je symbolem totalitního vládce. Snad někdejšího vůdce s přirozenou autoritou, který už ale uvízl ve své funkci a místo někdejších kamarádů má kolem jen ustrašené dvořany. Hra není ze současnosti. Může být z minulosti, případně i z budoucnosti. Neměla by tedy přímo evokovat naše domácí prostředí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

FIDEL NA RYBÁCH (EL COMANDANTE)

Lenka Procházková

Obsazení: 2 muži, 1 žena, kompars

Komorní příběh se odehrává ve třech srpnových dnech roku 1968. Na počátku comandante Fidel Castro se svou asistentkou Lucií přijíždí, provázen ochrankou, do haciendy vládního letoviště u moře. Zde hodlá strávit kratičkou soukromou dovolenou, přiváží si rybářské náčiní. Lucia však nese i kuffíkový psací stroj. Lucia je comandantova pravá ruka, komunikuje vysílačkou s „centrálou“, komanduje vojáky z Fidelovy ochranky, odmítá nebo vyřizuje rušivé telefony, asistuje Fidelovi při tvorbě interview, které zapisuje pro zveřejnění. Zná svého comandanta dlouho, už z bojů v horách, je jeho paměť, ale i hlasem svědomí. Jejich vztah evokuje manželství po řadě let, manželství, které dosud nevychladlo, ale už se ustálilo v rámci pevných pravidel. V podvečer prvního dne, kdy Lucia s Fidelem pracují na důležitém rozhovoru pro nejménovaný světový

časopis, telefonuje sovětský velvyslanec a informuje „svého dražého přítele“ o vstupu vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Nepřipravený Fidel je zprávou ohromen, spontánně invazi odsoudí a odmítne dál s velvyslancem komunikovat.

Z dovolené se stává noční můra. Fidel se místo rybaření pokouší sepsat projev, v němž by před kubánským národem i světem odsoudil invazi jako zradu. Diktuje Lucii patetické formulace, ale stále je vyrušován telefony. Nakonec Lucia nařídí centrále, že smí do letoviska přepojovat jen Raúla – Fidelova bratra (ministra obrany). Jeho prostřednictvím je monitorovaná situace v Havaně, Fidel se dovidá o demonstraci před sovětskou ambasádou a je hrdý, že kubánský lid vnímá situaci stejně jako on. Povzbuzený se vrací k projevu, ale nedokáže se soustředit. Posílá Lucii pryč z pracovny, ladí na rádiu ohlasy ze světa, pije rum, kouří a obrací se k zaskleným fotografiím svých někdejších spolubojovníků Che Guevary a Camila Cienfuegos, muže, s nimiž kdysi tvořil revoluční „svatou trojici.“ Vyčítá jim jejich nedisciplinovanost, kvůli které předčasně umřeli, a on zbyl na všechno sám. V dalším dni comandante pokračuje v práci na projevu, na který veřejnost napjatě čeká. Stále častěji však utíká ke vzpomínkám na dobu bojů v Sierra Maestra a na ty dva mrtvé a vzteká se, když mu Lucia skepticky oponuje. Z ženiných poznámek je zřejmé, že Camilova smrt v letadle asi nebyla nešťastná náhoda a že i Guevarův odjezd do Bolívie měl méně „romantické“ příčiny než ty určené ke zveřejnění. Fidel náznaky obvinění odmítá. Vojáci přivázejí do haciendy noviny, kde už jsou zprávy o zatčení a odvléčení Dubčeka a spol. Fidel zlověstně předvídá osud zatčeného Františka Kriegla a jeho hněv roste. Vzpomínky na obětavého Kriegla jsou ještě živé, neboť vybudoval na Kubě síť nemocnic. Projev stále není hotov. Do letoviska přilétá vrtulníkem Raúl s informacemi o zasedání kubánské vlády. Přiváží Fidelovi čistou uniformu, aby mohl posléze jet s projevem rovnou do televizního studia. Bratři plánují, že hned po projevu dojde k vyhoštění

sovětských diplomatů, poradců a vojenských i ekonomických školiců. Vláda se chystá i k vypovězení hospodářských smluv. Seznam kroků, které situace bude vyžadovat, se rozrůstá. A Fidel zchmuřeně vnímá důsledky svého emotivního rozhodnutí. Pod tíhou situace vybírá z úchytek pruty a chystá se s oddaným Raulem vyjet čluhem na ryby, aby si dopřál krátký relax.

V dalším dějství (po přestávce) ve zvuku odlétá helikoptéra s Raulem do Havany, Lucia sklízí zbytky společného rybiho oběda a pak evokuje smířlivé vzpomínání na „staré dobré časy v horách“. Chvilková intimita však vyústí v hádku o politických kompetencích, Fidel v obraně svého stanoviska cituje z knihy J. P. Sartra. Když Fidel osamí v pracovně, telefonuje prostřednictvím centrály do Sartrova bytu v Paříži. Doma je jen Simona Beauvoire (Sartre je na demonstraci proti invazi). Fidel s ní mluví s něhou a Lucia (neviděna) žárlivě odposlouchává. Nemůže tušit, že comandantův rozhovor s manželkou Sartra je vlastně hořkým loučením se zástupci evropské intelektuální levice. Netuší to ani divák a teprve zpětně smysl telefonátu pochopí.

V posledním dni se Fidel v pracovně haciendy připravuje na ohlášený příjezd televizního štábu. Nervózně snídá, sprchuje se, cvičí, obléká si čistou uniformu. Pak v přímém přenosu před užaslým štábem a ohromenou Lucií schválí invazi jako záchrannou akci. Po skončení přenosu šokovaný štáb mlčky vyklidí prostor, odejdou i vojáci ochranky. Fidel strnule sedí u psacího stolu jako svá vlastní socha. „Probudí“ jej až telefon. Sovětský velvyslanec mu gratuluje ke změně stanoviska. Fidel drsně hovor ukončí a „dovolí si“ emotivní reakci na vlastní jednání, které vnímá jako zradu ideje. Dojatá Lucia jej „mateřsky“ utěšuje: „Udělal jsi to pro národ! To není zrada.“

Název hry evokuje komediální žánr, jde však o psychologické drama.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KAIN NEBO ABEL?

Lenka Procházková

Žánr: jednoaktovka

Obsazení: 3 muži, 1 žena

Apokryfní příběh začíná podle předlohy Starého zákona. Avšak ve chvíli, kdy Kain zjistí, že Hospodin jeho oběť nepřijal, reaguje zcela odlišně. Místo „plánované“ bratrovraždy spáchá sebevraždu, neboť nemůže milovat takového boha. Zoufalý Abel bratra pohrbí a po krátkém rozčileném rozhovoru s Hospodinem (jeho hlasem) odchází. Po pěti letech se na místo činu vrací se svou novomanželkou. Zjistí, že nad hrobem Kaina je navršená mohyla. Hlídač u ní vybírá poplatky. Abel a jeho žena si poblíž postaví stan, kde stráví svou první milostnou noc. U snídaně se žena šťastně Abelovi svěří, že otěhotněla a vymýšlí pro syna jméno (Enoch). Hlídač od nich vybere poplatek, pustí je k mohyle a čte ze svitku popis události, jak Kain zavraždil Abela. Novomanželka je zděšená: Ty jsi Kain? Porodím dítě vrahovi?! Rozzuřený Abel zažene hlídače, vzkřísí omdlelou ženu a žádá Hospodina o svědectví. Boží hlas však trvá na tom, že Abel je Kain a vysvětluje, že si svůj výchovný záměr naplánovaného příběhu nedá zmařit. Po dalších peripetiích, kdy Abelova žena přistoupí na „vydírání“, protože nechce porodit pohrobka, je Abel skupinou mužů spoután a je mu na čelo vyryto znamení. Tím je trhlina v Božím plánu zacelena.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ROZHOVOR V MOSKVĚ

Lenka Procházková

Obsazení: 5 mužů, 2 ženy, vedlejší postavy

Hra vnikla na základě odtajněných stenografických dokumentů. Odehrává se ve vládní vile v Moskvě 23. srpna 1968. Kromě prvního dějství, které sama autorka při realizaci hry (2018) vynechala, se děj odehrává v jediné místnosti vládní vily. Sovětští představitelé zneklidnění reakcí obyvatel Československa na invazi a vyděšení skutečností, že se uskutečnil Vysočanský sjezd, jsou nuceni hledat východisko a doufají, že jim v tom pomůže zatčený Alexander Dubček. Ten se z jejich kusých informací dovídá o Vysočanském sjezdu a hájí jeho legitimitu. Z balastu mnohomluvných frází, které autorka samozřejmě zkrátila, vysvítá, že otázka sjezdu je hlavním důvodem nátlaku na Dubčeka. Rozhovor připomíná výslech a je přerušován telefonáty operativy a hlášením, že prezident Svoboda letí s delegací do Moskvy. Sovětští představitelé však usilují především o „zlomení“ Dubčeka. Ten nátlaku dlouho čelí. Nakonec fyzicky zkolabuje a sovětské představitelé se chystají odjet na Šeremetěvo a uvítat drahého soudruha Ludvíka Ivanoviče Svobodu.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

UCHO

Lenka Procházková

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Hra vznikla zpracováním stejnojmenného filmového scénáře Jana Procházký. Dialogy jsou (až na výjimky) autentické dle předlohy, děj začíná ve chvíli, kdy se funkcionář Ludvík s manželkou Annou vrátili z recepcie a zjišťují, že v domě nejde proud. Tápají ve tmě,

hledají baterku a svíčky, někde v patře spí jejich syn. Anna popíjí a pořád mluví. Její podráždění, že si Ludvík neuvědomuje, že mají desáté výročí svatby, evokuje běžnou manželskou krizi, ale Ludvík (náměstek ministra) má této noci zcela jiné starosti. Zamyká se v koupelně, pálí úřední papíry, pozoruje oknem vedlejší funkcionářskou vilu, kde se kupodivu svítí. Sleduje muže sedící v autě před jejich brankou a stále zavírá dveře do haly, kde je odposlech. Anna je na přítomnost Ucha zvyklá a některé její drzé a provokativní repliky jsou určeny přímo jemu. Ludvík mluví v hale tak, jak chce být „slyšen“ a hodnocen. V jeho jednání dominuje strach z předpokládaného zatčení. Snaží se zachránit hlasitým překrucováním faktů. Jeho zbabělost vede ke střetu s Annou. V průběhu hádky a pak i rvačky je už zřejmé, kdo z těch dvou má ještě přirozené reakce a city. Náhodné objevení Ucha i v kuchyni oba semkne a zažene je do koupelny. Jediného bezpečného prostoru. Ale pak zazní zvonek.

Tato část je oproti filmové předloze pojata úsporněji a v důsledku i výhruzněji. Místo tlupy „opilých“ soudruhů (operativců) přichází jen mladý Muž ve společenském obleku. Přináší Anně kyticí zapomenutou po recepci v autě. Zdeptaný Ludvík pookřeje, vnímá to jako zvrat k lepšímu a přičinlivě Muže hostí, zatímco Anna zůstává ostražitá. Její pohrdání manželem po odchodu nočního návštěvníka kulminuje. Ale zvraty strašidelné noci ještě nekončí. Objev „čerstvé“ namontovaného Ucha v koupelně Ludvíka zdecimuje. Pokouší se o sebevraždu, ale už ani na to nemá dost síly. Anniny emotivní reakce ukazují, že její láska k bezmocnému (a bezcharakternímu) manželovi je citem, který zůstává a který vede k jednání. Zatímco Ludvík ještě i teď opakuje Uchu, že je neviný, Anna jedná prakticky. Vaří kávu, balí Ludvíkovi prádlo a svačinu, chystá mu oblečení, stará se o osud syna. A pak nad ránem naposledy zazní zvonek, ale místo zatýkajícího komanda je to telefon. Ludvík se od (nejvyššího) soudruha dovídá, že byl jmenován ministrem, na místo toho zatčeného kolegy. Užaslá Anna to nechápe.

„Přece tě nemůžou jmenovat ministrem... Ucho teď přece ví, že tu Zprávu jsi psal ty...“

„To je právě to,“ odpoví bezvýrazně Ludvík. „Teď už můžou.“

„Ludvo, já mám strach. Ludvo, já se bojím!“

„Bojíme se všichni.“

Hra o postrašených strašidlech evokuje dobu politických procesů v padesátých letech minulého století. Charaktery postav jsou však nadčasové.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

VIVA LA REVOLUCIÓN!

Lenka Procházková

Žánr: operní libreto

Obsazení: 2 muži, 2 ženy a epizodní postavy

Operní libreto se odehrává v nejmenované republice kdesi v Latinské Americe.

Mladá dívka Eva věší na balkóně svého domu prádlo. Je doba siesty. Evino snění o budoucí lásce „poslouchá“ jen socha maršála a podřimující policisté před svou budovou. Pak je siesta narušena demonstrací, která přichází z horní ulice a zpívá kánon: „Vyjděte do ulice/už je to tady/tohle je revoluce/Viva!“ Uprostřed demonstrujícího davu, který strhává sochu maršála, vyniká mladík Richard, který na dálku flirtuje s Evou. Ta uniká z balkónu a z dosahu své babičky (Staré ženy) a vmísí se mezi demonstranty, kteří živelně oslavují revoluci sborovou „Omamnou písní“. Na soklu po stržení soše pulzuje do tmy neónové srdce, Vietnamci rozkládají stánek, kde prodávají trička se srdcem, Eva tančí s Richardem a posléze, přes varování babičky, která na melodii „Omamně písně“ kontruje věštečnými slovy zkušené matrony, se Eva s Richardem sblíží, čímž končí expozice.

Na pozadí jejich rozvíjejícího se milostného vztahu souběžně sledujeme porevoluční kvas. V ději nás posouvají sbory a měnící se kulisy: Hospoda u pomníku se změní v McDonald's, dům s původním označením POLICIE se postupně mění ve Všeobecnou banku, pak je v něm Zastavárna, BINGO, cestovka Travelan... Evina babička zemře, Richard, před kterým Evu varovala, se zachová „dle její věšty“, takže opouští těhotnou Evu, podvádí své kamarády a uniká s lupem (podnikatelským záměrem vytuneloval banku) do ciziny. Na náměstí před McDonaldem posedávají turisté, fotí si vývojové změny: průvod mnichů zpívajících sborovou píseň „Tenkrát na Golgotě“, vietnamské stánkaře, kteří nabídku svého zboží přizpůsobují poptávce, měnící se sochy na soklu pomníku, bezdomovce, řečníky, prostitutky atd. Eva mezitím už má syna a zazní její ústřední árie „Advent“. I dospívání syna sledujeme zpočátku v náznacích prostřednictvím měnícího se prádla, které Eva věší na balkóně. Když je dětské prádlo vyměněno za trička a džíný pubertáka, objeví se syn v průvodu demonstrantů protestujících proti globalizaci a zazní sborová „Píseň mladých anarchistů“. Při policejním zásahu syn ve tmě vyšplhá do bezpečí na „rodný“ balkón. V následném obraze už je mu dvacet, sedí na balkóně s notebookem v klíně a sluchátky na uších, Eva zpívá o svém zklamání: „Porodila jsem Martana“, ale po následné hádce se citově sblíží a nám je zřejmé, že syn není virtuální idiot ale přemýšlivý mladík.

Eva se také přestane o vývoj syna obávat, vdá se a odchází s manželem. Syn zůstává s počítačem na balkóně, sleduje příchod svého „nepovedeného“ otce Richarda, který se (asi po krachu) vrátil z ciziny. Rozhořčený syn vyprovokovaný Richardem jej fyzicky napadne, a pak mu zpívá svou ústřední árii „A jednou přijde den, kdy probudí tě chlad“. Jejich konfliktu sekundují bezdomovci. Na pozadí této „rodinné události“ probíhá další zvrat. Lešení na cestovce Travelan je sundáno a objeví se logo „Soukromé pracovní agentury – SPAZ“. Stejně logo mají i muži stavějící na náměstí řečnickou tribunu a pořádková četa bořící stánek Vietnamců. Syn pozoruje ze svého balkónu blížící

se zástup. Je to organizovaná manifestace, na kterou dohlíží početní svalnatí pořadatelé, též s logy SPAZ na rukávech. Jedním z nich je i Richard, který našel své uplatnění a pyšně ukazuje synovi přihlížejícímu z balkónu „služební“ pistoli. Na ploché střeše budovy SPAZ je kulometné hnízdo s černě oděnými muži. Manifestanti nesou transparenty: Práci pro každého! Pořádek! Čistota! Pevná ruka! A ukázněně se řadí před tribunu. Na budově SPAZ je prosklený výtah, kterým na náměstí zpomaleně sjíždí řečník – muž v polovojenském obleku. Zástup na náměstí fascinovaně sleduje jeho příchod na tribunu. Syn přihlíží z balkónu. Večerní náměstí je nasvíceno pohyblivými reflektory, které pročešávají nadšený dav řvoucí VIVA! Pak řečník vztáhne ruce a do nastalého ticha vykřikne: „Národ?“ Dav hromadně odpoví: „Zde!“ Dramatická situace vyvrcholí zvukem výstřelu. Řečník na tribuně je smrtelně zasažen, upadne. V odvetě zazní kulometná palba ze střechy. Syn na balkóně s puškou v ruce klesne na kolena. V chaosu zní sirény, dav prchá, okna a neony budovy SPAZ jsou rozbijena. Na balkón šplhají nezřetelné postavy, zahalí mrtvého „syna“ do prostěradla a odnáší do pokoje.

V posledním obraze působí náměstí opět poklidně. U stolků před Mc Donaldem sedí turisté, dvojice prostitutek, pod soklem sochy popíjejí bezdomovci krabicové víno. Vietnamci ve stánku prodávají trička s podobiznou syna. Na balkóně je nápis: Vaše foto s otcem hrdiny 10 \$. Studenti a důchodci 5\$. Pod balkónem čeká Richard na zákazníky. Turistická dvojice se s ním fotografuje a pak shromáždí i ostatní ke skupinové fotce. Řadí policisty, prostitutky, Vietnamce, mnichy a pingly pod balkon a zatím, co turista zaměřuje objektiv, shromáždění zpívají spirituál: „Zachránil nás jak anděl seslaný z nebe“, kde má každá skupina svůj výstup. Během zpěvu a focení projíždí (po pohyblivém chodníku) v popředí Eva ve smutečních šatech a se smuteční kyticí. Nikdo ji nevnímá, zpěv graduje, opona padá.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

LENKA PROCHÁZKOVÁ (*1951)

Česká prozaička, signatářka Charty 77. Otec Jan Procházka zemřel předčasně roku 1971. Atmosféru otcova pohřbu popisuje ve svém fejetonu *Děkovačka pro hrobníka*. Po otcově smrti jako nejstarší ze tří dcer zdědila psací stroj. Své první fejetony v novinách uveřejňovala pod pseudonymem Lenka Burianová. Současně už jako svobodná matka dokončovala vysokoškolské studium na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a starala se o svou dceru Marii. Román *Růžová dáma* nabídl k vydání pod vlastním jménem. V té době však byla již signatářkou Charty 77, a proto kniha nevyšla. *Růžová dáma* byla poprvé vydána v samizdatové edici Petlice, což mělo pro autorku osudový význam – vznik přátelství se spisovatelem Ludvíkem Vaculíkem. Ten se stal na mnoho let jejím životním partnerem a otcem mladší dcery Cecílie (provdané Jílkové) a syna Josefa. Po samizdatovém vydání *Růžová dáma* vyšla v exilovém nakladatelství Index v Kolíně nad Rýnem a byla oceněna americkou Cenou Egona Hostovského. V zahraničí vyšly také knihy *Přijed' ochutnat*, *Hlídač holubů*, *Oční kapky* a *Smolná kniha*. Po r. 1989 již autorka publikovala oficiálně a kromě reedice starších věcí vydala novelu o Janu Masarykovi *Pan Minister*, románeto *Šťastné úmrtí Petra Zacha*, sbírku povídek *Zvrhlé dny*, sbírky fejetonů *Dopisy z Bamberka* a *Jak si stojej nebožtíci*, dále předlohy k televizním hrám: *O babě hladové*, *Milá slečno!* a *Narkóza* a rozhlasové hry: *Čtyři ženy Alexandra Makedonského*, *Exitus* a *Milostiplná*. Stala se členkou Českého Pen-Clubu, Obce spisovatelů, Syndikátu novinářů, zakládající členkou spolku *Šalamoun* (do r. 1999) a do roku 2004 byla též členkou Rady Českého rozhlasu a předsedkyní Společnosti Národní knihovny. Od jara 1999 strávila rok

na tvůrčím stipendiu v Mezinárodním domě umělců v Bamberku, kde napsala historický román o Ježíši z Nazareta *Beránek*. V letech 2003–2007 pracovala jako kulturní atašé na Velvyslanectví ČR v Bratislavě, což ji inspirovalo k románu z diplomatického prostředí *Narušitel*. Jejím dalším dílem je román *Slunce v úplňku – příběh Jana Palacha*, popisující invazi do Československa v roce 1968 pohledem hlavního hrdiny Jana Palacha. Dále vydala cestopisný román *Za Fidelem na Kubu* a tři sbírky příležitostných textů (fejetonů, politických komentářů a projevů) pod názvy: *Bílý klaun*, *Nejsou to bohové!* a *Živé duše*. Od října 2008 vyučovala tvůrčí psaní na Literární akademii Josefa Škvoreckého. V současnosti vede ateliér scénaristiky a dramaturgie na Filmové akademii Miroslava Ondříčka v Písku.

HRA NA VRAŽDU**Jan Cimický**

Žánr: krimikomedie

Obsazení: 6 mužů, 4 ženy

Rodinná oslava osmdesátin paní Marie. V salónu secesní venkovské vilky se sejde téměř celá rodina. Nebude to však poklidný večer. Pere se špinavé prádlo a otvírá třináctá komnata. Jen přítomnost místního praktického doktora jako by téhle společnosti vůbec nepatřila. Všechno se změnilo v okamžiku, kdy následujícího rána po oslavě najdou v salónu tři z hostů mrtvé. Kdo je zabil? Jak a proč zemřeli?

Vyšetřování se ujímá nepřilíhš schopný policista a ani soudní projednávání neučiní jasno. Jako by hlavní bylo ukončit spis a zařadit do kartotéky, bez ohledu na skutečné vyšetření záhadného úmrtí a objasnění pravdy. Zdá se, že všechno svědčí proti paní Marii, jen motivace není

jasná. To však vzhledem ke jejímu psychickému šoku nelze. Paní Marie je osvobozena, ale soud jí určí ústavní léčbu. Teprve když se mladý psychiatrik zamiluje do vnučky paní Marie, Denisy, začíná se všechno vyjasňovat, další hrozící problém však přinutí paní Marii, aby mladému muži sdělila své tajemství, a přízná dlouho skrývanou pravdu. Stačí jen malá chvíle nepozornosti a další tragédie je na obzoru.

První původní divadelní hra psychiatra, prozaika, básníka a překladatele Jana Cimického.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TALENTOVANÝ PAN RIPLEY

Patricia Highsmithová, Marie Špalová

Žánr: dramaturgie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy (variabilní)

Strhující příběh talentovaného, ale silně nezakotveného mladíka Toma, který touží po bohatství a především uznání a pro dosažení svého cíle je schopen hrát tu nejriskantnější hru. Román *Talentovaný pan Ripley* z roku 1955 patří k nejslavnějším dílům americké spisovatelky Patricie Highsmithové. Postavě Toma Ripleyho věnovala autorka následně ještě další čtyři romány a tento chladnokrevný, nemorální vrah, kterému přesto čtenáři fandí, se stal prototypem nového antihrdiny. Dočkal se také řady filmových verzí, v nichž si Ripleyho zahrál například Alain Delon, John Malkovich nebo Matt Damon.

Komorní adaptace přivádí na jeviště pouze čtyři herce, kteří vystřídají hned několik rolí, hlavním tématem je totiž krize identity. Tom Ripley jakožto „muž, který chtěl být někým jiným“ je v dnešní době a společnosti, která žije paralelní životy ve virtuálním světě, vrcholně současný. Kam až může tato touha po jiném životě vést? Existují pak nějaké hranice?

Divadelní adaptaci tohoto psychologického thrilleru je zároveň možné obsadit více herci.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

EGO

Miroslav Oupic, Václav Upír Krejčí

Žánr: muzikál

Obsazení: 11 mužů, 4 ženy + company (12–5 mužů a 7 žen)

Muzikál ukazuje, jak jsou chlapi ego ješitní, nechají se lehce zblbnout krásou a mládím, a protože chtějí pořad víc a víc, jdou za tím i za cenu málem ztráty toho nejcennějšího...

Muzikál začíná v hudebním klubu, ve kterém vede zahořklá učitelka Bohunka svoji hodinu hudební nauky. Mezi studenty posledního gymnazijního ročníku je také Alenka a její kamarádka Medulienka. Alenka se od ostatních spolužáků liší, je tichá, dobře se učí a především se obléká do staršího oblečení. Na konci hodiny Bohunka hledá zájemce do připravované školní soutěže Zlaté hrdlo. Ale nikdo se nehlásí. Večer na rodičovské schůzce Bohunka nabádá Alenčinu nevlastní matku Moniku, aby Alenku přemluvila hudební soutěže se zúčastnit, Monika říká, že to s ní není jednoduché, ale že se s manželem pokusí. Monika k nim tajně svolává Alenčiny spolužáky, aby se Alenka necítila tak sama a navíc přemlouvá Medulienku, aby Alenku podnítila k vystoupení na té hudební soutěži. Medulienka s tím souhlasí. Druhý den Medulienka přemlouvá Alenku, a ta souhlasí. Když Alenka odchází, přijdou k Medulience spolužáci a těší se na Alenčin pěvecký propadák. Introvertní spolužák Lukáš, který Alenku platonicky miluje, se jí zastane, ale ostatní se mu vysmějí. Odpoledne doma si Alenka s Medulienkou připravují výběr písní. Přitom se dozvídají, že předsedou poroty bude jakýsi padesátník Bohatý. Vybírají tedy repertoár z 80. let minulého století od Karla Zicha. Když to zjistí Alenčin otec Václav, který je stále aktivní hudebník, předzpívává jim píseň Paráda. Medulienka se směje a Alenka se cítí ještě trapněji než obvykle.

V klubu začíná pěvecká soutěž Zlaté hrdlo. Když nervózní Alenka začíná zpívat, mikrofon píská a všichni se smějí. Alenka zkusí začít znovu, ale místo hudby se z aparatury ozve jakési hlášení. Alenka

s pláčem odbíhá pryč. Bohatý jde za ní, utěšuje ji a zároveň balí. Večer se doma Václav s Monikou hádají, že to nebyl dobrý nápad, aby se Alenka do soutěže hlásila. Alenka však po tom všem přichází domů a po dlouhé době má na tváři úsměv, což rodiče velmi překvapí. Alenka si přináší tašky s dárky – krásným oblečením a říká, že má kluka. Rodiče mají radost, že se jí to konečně podařilo. Druhý den ve třídě Alenka rozdává dárky od Bohatého a u spolužaček stoupá v ceně. Kluci na Alenku volají, že by chtěli také různé dárky. K večeru k Alence přichází nepozvaný Bohatý a strne, když vidí Václava, který jej dříve vyhodil z jejich kapely. Bohatý strne ještě více, když v bytě vidí Moniku, která je jeho podřízená. Inu rodiče mladých milenek si moc nevybíráme...

Připravuje se školní běh na 20 km. Medulienka přichází za Alenkou domů, ale v bytě je jen Václav. Medulienka jej svádí a říká o školním běhu a že by se jej Václav měl zúčastnit. Václavovi to nepřijde zajímavé, ale za chvíli přichází oblečený ve staré teplákové soupravě, která se Medulience vůbec nelíbí. Proto mu navrhuje, že s ním půjde koupit nějakou modernější. Tak se také stane a Václav se v kabince v nákupním centru souká do moderního sportovního oblečení a před Medulienkou se natřásá. Ta se na něj zamilovaně kouká. Je rozhodnuto! Václav také poběží, aby všem a hlavně Medulience dokázal, že ještě nepatří do starého železa. Těsně před startem závodu se závodníci shromažďují v klubu a před ním. Jsou tady také ve sportovním Bohatý s Václavem. Alenka s Medulienkou na ně mávají a smějí se. Start! Oba postarší muži vyběhají s mladistvým zamilovaným elánem vpřed...

Jak dopadne pro oba muže tento závod? A jak dopadnou jejich nové vztahy s mladými dívkami? V tomto muzikálu zazní romantické i melancholické šlágry skvělého českého hitmakera Jindřicha Parmy, které přibližují lásku, hledání a problémy dospívajících, kteří se snaží úspěšně vplout do nové etapy svého života a do světa dospělých. A také zamilovaných padesátníků, kteří chtějí mladým dvacetiletým dívkám více než sobě, dokazovat, že jsou ještě mrštní, dynamičtí a okouzlující mladíci.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME PŘELOŽENÉ zahraniční hry

FILM O FILMU (THE MAKING-OF, 2016)

Nora Abdel-Maksoud

Německo

Překlad: Helena Eliášová

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Za peníze si člověk koupí nejen lepší život a lepší jídlo, ale taky uznání a respekt.

Ambiciózní, tvrdá a manipulativní režisérka Gordona chce vytvořit první německý superhrdinský trháč. V hlavních rolích Batman, hrdina všech hrdinů, Šakal, postmoderní animální libertin, a Dívka, představující univerzální ženskou prasílu, ušlechtilou, ale zároveň divokou ženu-bohyni. Batmanovský remake je Gordoninou první a jedinou šancí u filmu, musí uspět, jinak se bude muset vrátit ke své původní profesi, kterou je... ponižující... špatně placená... nevděčná... divadelní režie...

Film o filmu (The Making-Of) je bláznivá satira na svět filmu a divadla, zoufalá komedie o paradoxu herectví a taky labutí píseň rolí, které ve skutečnosti nedokáže nikdo zahrát. Jedinečný text staví na autorčině znalosti filmového i divadelního prostředí, díky čemuž si může dovolit

uštědřovat oběma oblastem ostré rány. Abdel-Maksoud se nebojí pracovat s absurditou, ironií a dovádívou provokací. Je filmová režie horší než ta divadelní? Je na place nejdůležitější catering? A co rozdílné honoráře pro herce a herečky?

Úspěšná premiéra se konala 13. ledna 2017 v Maxim Gorki Theater Berlin v autorčině režii, za níž byla oceněna prestižním divadelním časopisem Theater heute cenou Nejlepší mladá režisérka roku 2017 a cenou Kurt-Hübner-Regiepreis 2017. Německá inscenace byla pozvána na festival radikal jung 2017 – festival mladých režisérů.

„Inscenace *The Making-Of* je novodobou komedií dell'arte, je zběsilá, marnivá, narcistní, sebelibostivá, rozpačitá, dětinská. Ale pravdivá. A svým způsobem bujná a odvážná, což je v německých divadlech zřídka k vidění.“ (Peter Kümmel, Die Zeit)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NORA ABDEL-MAKSOUND (*1983)

Německá herečka, dramatička a režisérka. Vystudovala herectví na Filmové a televizní akademii Konrada Wolfa v Potsdam-Babelsberg. Od roku 2009 pracuje jako herečka na volné noze (Hans-Otto-Theater Potsdam, Ballhaus Naunynstraße, Maxim Gorki Theater Berlin). V roce 2012 se v Ballhaus Naunynstraße představila poprvé jako režisérka se svou autorskou inscenací *Hunting von Trier*, jejíž rozhlasová verze byla posléze vysílána v Deutschlandradio Kultur. V roce 2014 napsala a režírovala hru *Kings* (Ballhaus Naunynstraße), jejíž inscenace byla pozvána na festival radikal jung do mnichovského Volkstheater. V sezoně 2015/2016 následovaly další autorské inscenace, a to *Die Geschichte von Buffalo Jim* v Maxim Gorki Theater, *Mad*

foto © Konrad Kästner

Madams v Neuen Theater Halle a *Sie nannten ihn Tico* v Münchner Volkstheater. Její zatím nejúspěšnější autorskou i režijní prací je hra *The Making-Of* (premiéra Maxim Gorki Theater 13. 1. 2017). Inscenace hry byla pozvána na festival radikal jung 2017. Za inscenaci hry byla oceněna prestižním divadelním časopisem Theater heute cenou Nejlepší mladá režisérka roku 2017 a cenou Kurt-Hübner-Regiepreis 2017. V sezoně 2018/2019 Abdel-Maksoud uvede v Maxim Gorki Theater svou nejnovější hru *The Sequel* (23. 11. 2018), která je volným pokračováním úspěšného *The Making-Of*.

NEVĚRA PRO DVA (SEITENSPRUNG FÜR ZWEI, 2008)

Lars Albaum, Dietmar Jacobs

Německo

Překlad: Ondřej Šebesta

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Katka: Možná bych byla s mým bejvalým ještě pohromadě, kdybych ho začala včas podvádět...

Lea: To je přece kravina...

Katka: Není... Když občas zahneš, máš aspoň pocit, že jsi ženská, o kterou ještě někdo stojí... A ne jen podělaná slepice, která sedí na hřadu vedle svého podělaného kohouta, protože jí to dává jistotu... to je život na prd...

Lea: To já si myslím něco docela jiného...

Katka: Zlato, to je právě to špatný na manželství. Že to sama od sebe vzdáš. A už ti nevádí, že sedíš doma a ten člověk, se kterým sdílíš život,

přijde domů a řekne: „Ahoj Beruško, jakejsmělادن, můjstálaprd, budememusetdoobjednatopnounaftu, jeněcokjidlu?“

Manželský pár slaví 24. výročí svatby a zjišťuje, že už se mezi nimi jedná jen o zaběhnutou nudnou rutinu. Jejich přátelé, kteří naopak žijí nevázaným sexem, jim poradí, že by dobře plánovaná nevěra mohla do zatachajícího rybníka jejich manželství přinést potřebné vzrušení. Diváci sledují komické situace vznikající při plnění tohoto zadání. Na konci hry se situace obrátí natolik, že ti původně nudní žijí naplno, zatímco záletníci unavení věčným hledáním sexuálních partnerů si libují v té nudě, kterou na začátku tolik kritizovali.

Autoři už po několikáté dokázali rozehrát šarádu záměn a nedorozumění, z čehož vyplynou komické situace a hlavně nesmírně vtipné dialogy. Prokázali důvěrnou znalost partnerských vztahů. Pozitivní konec, ve kterém láska zvítězí, donutí nejednoho diváka se nad svým partnerským vztahem zamyslet.

V německy hovořících zemích se jedná o velmi úspěšnou hru. Hra byla uvedena v mnoha divadlech a také se jedná o mimořádně úspěšné zájezdové představení.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

CHVÍLE NEPOZORNOSTI (EINMAL NICHT AUFGEFASST)

Lars Albaum, Dietmar Jacobs

Německo

Překlad: Ondřej Šebesta

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

Jedná se o klasickou komedii, která se opírá o záměnu osob a z toho vyplývající nedorozumění. Maloměstácká a snobská matka nechce prozradit, že je bez peněz, ale rozhodně nechce akceptovat nápadníka své dcery, který není podle jejích představ konzervativním šlechticem s doktorským titulem, ale potetovaný a opiercingovaný hipoper bez peněz, pocházející ještě ke všemu z východní části Německa.

Autoři prokázali důvěrnou znalost mezilidských vztahů, kterou opepřili důkladnou dávkou humoru. Přesto se nejedná o bláznivou komedii bez hlubší myšlenky. Závěr vyznívá jednoznačně jako oslava lásky, porozumění, tolerance a odpuštění. Ukazuje se, že problémy ve vztazích neznají hranic, jsou stejně zřejmě na celém světě, a proto je komedie snadno použitelná i u nás.

V německy hovořících zemích se jedná o velmi úspěšnou hru. Od premiéry v roce 2003 byla hra uvedena v šestnácti divadlech včetně Švýcarska, a také se jedná o mimořádně úspěšné zájezdové představení.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ČOKOLÁDOMANKY (LES MANGEUSES DE CHOCOLAT)

Philippe Blasband

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 4 ženy

Jo. Čokoláda... Já nejsem žádná ilent... aktuálka. Ale blbá nejsem. To fakt ne. Já věci cejtím. Ale nečtu. Já nečtu. Já nechodím do kina. Já neštudovala. Nebyl na to čas. Moc toho neznám. Kromě tý čokolády. Tu znám perfektně. Jak to nejmíc jde. Její značky. Barvy. Chutě. Všechno. Víte vy vůbec, že od tý doby co si Švýcaři vzali zpátky Côte d'Or, se její chuť trochu změnila? Je trochu sladší. Nikdo to nezaregistroval. Nikdo. Kromě mě! A víte vy, že ženský, co dělaj v čokoládovnách, se stávaj neplodný? A že potom, když toho nechaj, že zas můžou mít děti? Věděly jste to?

Skupina tří žen velmi různých charakterů se účastní skupinové terapie, která je má zbavit závislosti na čokoládě. Ženy však odmítají, že za jejich „čokoládománii“ stojí nějaké konkrétní zlomové události, které závislost způsobily. Bezmocná terapeutka se posléze stává obětí vzpoury, která zpochybňuje její úlohu a nakonec ji nutí svěřit se se svým vlastním „bodem zlomu“ a stát se tak sama jednou z účastnic terapie.

Čokoládomanky zpracovávají originální téma a jsou věčným komediálním textem. Nicméně nejedná se jen o komedii... Za závislostí na čokoládě se může skrývat totiž ledacos...

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

KONEC FAIDRY (PHAEDRA BACKWARDS, 2011)

Marina Carr

Velká Británie

Překlad: Ester Žantovská

Žánr: činohra

Obsazení: 6 mužů, 8 žen

Nová hra Mariny Carr je inspirována příběhem Faidry, která se snaží vymanit rodinnému odkazu prostoupenému chtíčem a násilím. Originální zpracování antické tragédie začíná ve chvíli, kdy se hrdinka dozvídá o smrti svého nevlastního syna Hippolyta. Autorka posléze odhaluje události, které k osudnému momentu vedly, a prostřednictvím napínavého střídání časových pásem odkrývá v notoricky známém příběhu nové souvislosti.

Text je v elektronické verzi k dispozici v DILIA.

SBOHEM, PANE HAFFMANNE (ADIEU MONSIEUR HAFFMANNE, 2017)

Jean-Pierre Daguerre

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

Joseph Haffmann: Vzhledem k současnému organizovanému bojkotu židovských aktivit se veškerý náš obchod téměř zastavil. Doba nutí Pařížany kupovat spíše cukr a brambory, než hodinky a šperky! Chtěl bych vám, Pierre, náš obchod, aniž by vás to cokoli stálo, předat...

Nemám na výběr a hlavně ve vás mám důvěru. Pro jeho záchranu, existuje-li ještě vůbec nějaká, bude lepší, bude-li v jeho čele stát rodilý Francouz a katolík. Klenotnictví „Haffmann & syn“ se tak stane klenotnictvím „Vigneau“. Byl bych rád, kdybyste zde se svou ženou v příštích měsících bydleli a čekali, až se situace, dá-li Bůh, stane opět normální a já budu moci tomuto podniku vrátit své jméno. Samozřejmě že kromě své nekonečné vděčnosti vaši službu také náležitě finančně ocením. Je zde ovšem ještě jiná věc... věc velice diskrétní... se kterou bych byl velmi rád, kdybyste souhlasil.

Během německé okupace Paříže navrhne židovský klenotník Haffmann, jehož podnik krachuje, svému zaměstnanci Pierrovi, že mu svůj obchod předá, když ho u sebe schová, dokud se poměry nezlepší. Podstoupí Pierre riziko a schová svého bývalého šéfa ve sklepě nyní „svého“ domu? A pokud ano, co všechno za to bude chtít?

Hra *Sbohem, pane Haffmanne* získala v roce 2018 čtyři prestižní ceny Moliere, a to v kategoriích: Nejlepší inscenace v soukromém divadle, Nejlepší žijící frankofonní autor roku, Nejlepší herec ve vedlejší roli (Franck Desmedt) a Objev roku pro mladou herečku (Julie Cavanna).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TU ES LIBRE

Francesca Garolla

Itálie

Překlad: Martin Švehlík

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 4 ženy

Hledala jsem hezcí, lepší slova, abych vám to mohla povědět. Ty nejsprávnější. Ty, který by vysvětlily, co jdu dělat a proč. Jenže jsem je nenašla. Nevím, jestli je vůbec kdy najdu.

Z monologických výpovědí jednotlivých postav před námi postupně vyvstávají základní obrysy příběhu dvacetileté francouzské studentky jménem Haner, která zmizela ze svého pařížského bydliště a patrně odjela do Sýrie. Prostřednictvím jejího vyprávění a postav, které jednotlivé postavy k problematice zaujímají, se autorka, která je jakožto postava na scéně rovněž přítomna, snaží pojednat a nazřít velmi současně a pro Evropu dneška traumatické téma, kterým je válka v Sýrii a islámský terorismus.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

BÝT ANEBŮ NE – PŘÍSPĚVEK K ŘEŠENÍ ŽIDOVSKÉ OTÁZKY (L'ÊTRE OU PAS – POUR EN FINIR AVEC LA QUESTION JUIVE)

Jean-Claude Grumberg

Francie

Překlad: Michal Lázňovský

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži

Je to jako v židovské anekdotě: potkal jeden jednoho a ptá se ho...

Grumbergova komorní komedie na velké téma nese všechny rysy autorova mistrovského rukopisu, je ale lehčí než obvykle, úsporná, koncentrovaná, má židovskou inteligenci a francouzský šarm. Celá se odehrává na schodišti pařížského domu ve společném vlastnictví, kde soused jednoho dne překvapí souseda (kterým by mohl být sám autor) otázkou: „Jste žid?“

Jak se ukáže, hybným motorem jednání onoho „průměrného“ souseda je jeho žena, která čerpá veškeré informace o světě z internetu. A to je základ groteskního zjednodušování, zmatení pojmů a ztráty vlastního úsudku. Žena je obětí internetu, manžel je nástrojem ženy... Z té první, zdánlivě primitivní, nicméně výbušné otázky se rodí řetězec událostí, které se odrážejí v celkem devíti setkáních obou mužů, během kterých se situace vyhrcojuje, proměňuje, až se obrátí v klasickém komediálním paradoxu: z antisemitů se stanou ortodoxní židé...

Komedie je (bohužel) věrným odrazem situace, ve které se nachází evropská společnost v posledních letech, kdy se stále více probouzejí primitivní atavismy nenávisť, xenofobie, rasismus a antisemitismus, o kterých jsme si mysleli, že jsou věcí minulosti. Zjednodušující buranství, které koresponduje s informačním chaosem a mediální manipulací, vyvolává

stíny hrozby více, než bychom si přáli. Nicméně Grumberg, v duchu talmudické tradice střížené pařížským espretem, neztrácí jiskru od začátku až do konce tohoto brilantního divadelního duetu-duelu, ve kterém není ani stopa po mentorování či moralizování. V něčem se tu Grumberg blíží rukopisu Yasminy Rezy.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

UZLY NA KAPESNÍKU (LES NOEUDS AU MOUCHOIR)

Denis Cherer

Francie

Překlad: Alexander Jerie

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Daniel: Jean je tvůj syn mamí, a ne bratranec. A určitě přijde zítra.

Augustina: (stále zmatenější) Aha...ano...dobře...takže si dáš se mnou snídani.

Daniel: Spíš svačinu. Vzhledem k tomu, kolik je hodin.

Augustina: (zmateně) Co?

Daniel: Je víc jak pět hodin odpoledne.

Augustina: Aha...no, já se stejně nasnídám.

Daniel: Když chceš.

Osoby:

Augustina – matka, kolem sedmdesáti let

Daniel – její oblíbený syn, krátce před padesátkou

Jean – její druhý syn, krátce po padesátce

Dva nesmiřitelně rozhádání bratři Daniel a Jean se starají o svou matku, která trpí Alzheimerovou chorobou. Mají přesný harmonogram návštěv, aby se v jejím bytě nesetkali. Jednoho dne ale harmonogram selže a bratři si v bytě stanou tváří in tvář. Daniel je zaneprázdněný bankéř, ženatý, bezdětný, nevěrný a pořád v jednom kole. Jean je citlivý umělec, snílek, rozvedený a vnitřně pochroumaný. Jejich matka Augustina je zmatená a pomalu začíná ztrácet rozum. Jean o ni neúnavně pečuje. Daniel ji chce dát do domova důchodců. Augustina vlaje ve svém čase a prostoru, zatímco si její synové po letech vyřizují účty.

Denis Cherer napsal laskavou a něžně vtipnou komedii o chorobě, která vzbuzuje obavy a která mění život nejen nemocným, ale i jejich blízkým. Jak autor v úvodu píše: „*To, že je Alzheimer k pláči, neznamená, že se mu nemůžeme zasmát.*“

Hra nabízí vyrovnanou hereckou příležitost pro dva herce a herečku.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

COUNT TWO THREE

Roy Kift

Velká Británie

Překlad: Dana Vlčková

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Terezín. Česká republika. Současnost. Starší paní, Miriam, se vrací na místo, kde strávila svoje mládí. Ve vzpomínkách se zase stává tou mladou dívkou, kterou kdysi byla a znovu prožívá setkání s dirigentem, Rafaelem Schächterem. Schächter věří, že hudba – orchestr a sbor – v táboře dokáže odvést pozornost od každodenní bídy. Miriam se s ním i přes počáteční nesympatie spřátelí a začne se u něj vyučovat umění zpěvu. Schächter má v plánu nazkoušet Verdiho Requiem a podat tím zprávu o tom, že nacisté budou za své skutky Bohem

ztraceni. Židovská rada mu však oponuje tím, že Verdi byl příznivcem římskokatolické církve, a navíc se obávají, že by nacisté mohli prohlédnout jeho záměr a potrestat za něj celé ghetto, mimo jiné i transportací do Osvětimi.

Přehlížeje tuto hrozbu během zkoušek začne kvůli deportaci přicházet o sbor i o muzikanty. Miriam přichází o svoje poslední příbuzné, je nucena předčasně dospět a plánuje pomstu vůči svým trýznitelům. Rafael Schächter se jí snaží přesvědčit, že jakákoliv snaha o odplatu ublíží především jí samé a ostatním členům ghetta a že jsou i jiné způsoby vzdoru.

Nacisté ve snaze čelit vzkazkám o nesnesitelných podmínkách v koncentračních táborech pozvou Červený kříž, aby se na vlastní oči přesvědčili o „pokojném životě Židů v typickém německém koncentračním táboře“. Rafaelovi Schächterovi nařídí, aby předvedl Verdiho Requiem jako součást programu pro hosty. I přes nebezpečí situace se Schächter rozhodne vyslat ven pravdivou zprávu prostřednictvím „Dies Irae“. O tři měsíce později jsou Rafael Schächter a stovky ostatních zúčastněných posláni na smrt do Osvětimi.

V současnosti postarší Miriam zaslechne průvodce, který provádí skupinu táborem. Jeho hlas zní stejně jako Rafaelův. Turisté fotí a komentují celý kemp. Miriam průvodce osloví. Ti dva se poznají a duchové minulosti se znovu setkají k poslednímu společnému tanci.

Hra se v současné době překládá. Text anglického originálu je v elektronické verzi k dispozici v DILIA.

HRÁT SI NA RÁJ (ZÁPAD. LABUTÍ PÍSEŇ) (PARADIES SPIELEN (ABENDLAND. EIN ABGESANG), 2017)

Thomas Köck

Německo

Překlad: Zuzana Augustová

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 3 ženy (sbor)

Hra je závěrečnou částí autorovy klimatické trilogie.

Evropou se řítí rychlovlak, nemá šanci včas zabrzdit, ale přátelský průvodčí přesto mluví o zpoždění. Evropané jeden na druhého nečekají a vlak uhání nocí neznámo kam – do pekla to ale není, na to je moc chladno.

V tomto rámci sledujeme příběhy pěti různých cestujících, které se prolínají s příběhy dalších protagonistů a společně tak ztvárňují jednu velkou noční měru společné budoucnosti Evropy, kde se všichni snaží jet jen svým směrem a do neznáma. V jednom z příběhů stojí u nemocniční postele matka, dcera a syn oblečení ve sterilním oblečení, aby těžce popálenému otci nezanесли do ran infekci. V dalším pár z Číny ilegálně vycestuje vlakem do Itálie, aby skončil v tamní továrně na trička se stejnými pracovními podmínkami jako doma, nakonec najde v Evropě i smrt.

Autor střídá ve svých jazykově vytříbených textech postupy prózy, dramatu a lyriky, a stejně jako v předchozích dvou dílech *paradies. hungern* a *paradies. fluten* se i zde zanořuje do historie, popisuje dřívější i nyníjší migraci, ohniska požárů, ničení přírody a vzrůstající prázdnotu lidí, kteří dávají přednost zjednodušujícím a extrémním řešením problémů. Vše se opakuje a Evropané se, zdá se, z minulosti nepoučili...

Závěrečnou část volné trilogie o současných problémech naší západní civilizace uvedlo Nationaltheater Mannheim v prosinci 2017 (režie: Marie Bues). Inscenace vyhrála Mülheimer Dramatikerpreis, cenu udělovanou nejlepšímu současnému německojazyčnému textu v rámci divadelní přehlídky Mülheimer Theatertage 2018.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA. Připravujeme český překlad.

FREUD, ANEB VÝKLAD SNŮ (FREUD OVVERO L'INTERPRETAZIONE DEI SOGNI)

Stefano Massini

Itálie

Překlad: Irena Novotná

Úprava: Stefano Massini, Federico Tiezzi, Fabrizio Sini

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

Výklad snů Sigmunda Freuda byl milníkem nejen v psychoanalýze, ale také v celé moderní společnosti. Freud přiměl svět, aby obrátil svou pozornost na spánek. Ve Freudově analýze je sen jedním z nejcennějších nástrojů, jak pracovat s potlačenými touhami, které se nám v noci představují jako na divadle. Mezi snem a divadlem existuje velmi silné spojení. Můžeme říct, že sen je divadlem, ve kterém se každá věc projevuje maskovaně, odkazuje na něco jiného, ale vše je nesmírně autentické.

Dramatik a režisér Stefano Massini vybral z díla známé pasáže, aby prozkoumal možnosti a potenciál tohoto cenného materiálu. Massini vytváří hru snových obrazů, ve které používá realistický dialog i obrazivé abstrakce narativní struktury snu s jeho surrealistickými zákoutími. Sen vidí jako začátek i konec veškeré lidské kreativity, včetně divadla.

Massiniho dílo je neopakovatelnou výzvou pro režiséry, scénografy i herce, kteří jsou ochotni se bez výhrad ponořit do mikrokosmu i makrokosmu lidských fantazií a zkoumat výšiny i hlubiny vědomé i nevědomé existence.

Premiéra se odehrála 23. ledna 2018 v milánském Piccolo Teatro.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DOTEK SLUNCE (COUP DE SOLEIL, 1983)

Marcel Mithois

Francie

Překlad: Martin Johanna

Žánr: komedie

Obsazení: 4 muži, 3 ženy

Hra napsaná jako lék proti špatné náladě, nudě a mrzutosti. Tricetiletý mladík Patrick se zamiluje do téměř šedesátileté Valentiny, která pracuje jako „nos“ u společnosti vyrábějící parfémy. Avšak Valentina má patnáctiletý vztah s Gérardem. Nedorozumění a pohromy na sebe nenechají dlouho čekat a začnou se hromadit.

Text hry nabízí hercům věčné komické role a divákům příležitost se dobře bavit i dojmout. *Dotek slunce* je to, co potká zprvu šosáckou Valentinu, když jí mladší florista Patrick předává kytici, kterou jí objednal Gérard jako omluvu za své zpoždění.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

A BŮH PRO VŠECHNY! (ET DIEU POUR TOUS!, 2011)

Tilly

Francie

Překlad: Martin Johanna

Žánr: sarkastická komedie

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Jsou tři. Žena. Muž a mladší muž. Ti tři se navzájem stále posuzují, hádají se, odsuzují se, lžou si, objevují se, nesnášejí se a milují se. Po jedné noci je všemu konec. Musí se rozhodnout pro dobro nebo pro zlo. Jejich životy se jejich rozhodnutím zlepší nebo zhorší. Jak to dopadne, ví snad jen bůh.

„Sarkastická komedie, která si nebere servítky! Text se zabývá hlavně tématem pocitu viny. Lidské bytosti – mohou být obětmi zrady, znásilnění nebo incestu, stále ale v sobě budou nosit pocit viny. Vina je nedílnou součástí židovsko – křesťanského étu. Nepochybně proto je dramatik právě ve věcech náboženství tak sarkastický a snaží se tak vyrovnat s jeho ubohým pánbíčkářstvím.“ (Entr’Actes Reading Committee)

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

RAMSES II. (2017)

Sébastien Thiéry

Francie

Překlad: Kateřina Neveu

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

HOME I'M DARLING (2018)

Laura Wade

Velká Británie

Překlad: Ester Žantovská

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 4 ženy

Po návratu z dovolené v Egyptě se Matthieu a Benedikta přicházejí podělit o své zážitky k rodičům žijícím na venkově. Vlastně zatím přišel jen Matthieu, na Benediktu se čeká. Po chvíli zavládne napětí: kde je Benedikta? V prvním poschodí? V autě? Zůstala doma? Přiveze ji někdo jiný? Je vůbec ještě na živu? A proč má Matthieu v autě lopatu zašpiněnou od krve a od hlíny? Zdánlivě nevinná komedie se brzy ocitá na hranici thrilleru.

Sébastien Thiéry vychází i v této hře z absurdní situace: mladý manželský pár je pozvaný k rodičům na večeři, ale dostaví se pouze zeť, který, zdá se, trpí nejen střevními problémy, ale i záhadnou duševní chorobou, na některé věci z předešlého života si nevzpomíná. Záhy se však Matthieu projeví jako velmi zdatný manipulátor snažící se zničit svého tchána. Z původně předstíraných děr v paměti (nemůže si vzpomenout, proč je tchán na invalidním vozíčku, ani že je sám otcem dvou dětí) se nakonec pokusí vyvolat u Jeana i jeho okolí dojem, že ve skutečnosti se pomátl Jean. Chce mladý pár starého muže zničit, nebo se starý muž zbláznil sám?

Hra plná zvrátů, falešných předpokladů a systematického ničení identity jedné z postav, v níž se opět dostává ke slovu síla manipulace. Kdo je kdo, kdo řekl doopravdy co a proč tu není Benedikta?

Nejnovější hra Sébastien Thiéryho měla premiéru v září 2017 v Théâtre Bouffes-Parisiennes, režie: Stéphane Hillel. Nominace na cenu Molière 2018 v kategorii nejlepší komedie roku.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

Retro estetika padesátých let. Judy je spořádaná žena, která svého muže po práci uvítá v perfektně naklizeném domě, s dokonale vypadající večeří a domácím zákuskem. Zatímco její muž pracuje, jejím životním posláním je být perfektní hospodyní – manželkou jako „za starých časů“. Až na to, že se ve skutečnosti píše rok 2018 a slabost Judy pro dekádu 50. let přerostla mez, která by byla únosná pro jejich okolí. Zatímco ona buduje perfektní domácnost, idealizuje si dobu, kterou zná jen z vyprávění, její muž je konfrontován s pohledy kolegů, kteří jeho domácnost vnímají jako pohrobek dobového sexismu.

Vtipná a svižně napsaná hra nenásilným způsobem pojednává o postavení žen a mužů ve společnosti. Na jedné straně legitimní touha dnešního člověka vrátit život do jednodušších kolejí, oprostít se od stresu, na straně druhé varování před zvráceností retro estetiky, která romantizuje dobu, jež zákonitě musela odeznít. To, co se zpočátku tváří jako retro komedie je ve skutečnosti důmyslná psychologická hra s dobře napsanými postavami. Hra měla premiéru v roce 2018 v londýnském National Theatre.

Text se v současné době překládá. Anglický originál je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME NEPŘELOŽENÉ zahraniční hry

THE WOODS (2018)

Robert Alan Evans

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Děj hry začíná, když Žena nalezne Chlapce, který se sám opuštěný třese v temném lese. Bere ho do své chalupy a stará se o něj, jako by byl její vlastní dítě. Brzy ji ale konfrontuje Vlk, který tvrdí, že je její syn. Díky své dábělské přítomnosti a nachystaným pastem drží Ženu s Chlapcem uprostřed lesa bez možnosti úniku. Vlk má totiž schopnost se kdykoliv proměnit v někoho jiného, ať už je to policista, doktor, anebo zbloudilá prodavačka.

Zápletka hry je výrazně symbolická a vypráví příběh Ženy, jenž se snaží vymanit se z násilnického vztahu. Les představuje nepřívětivé prostředí, které v Ženě vyvolává strach, že o své dítě přijde navždy. Hra se místy odkazuje k tradičním pohádkám a je protkána snovými pasážemi, které navozují stav myslí hlavní postavy. Divákům neustále do cesty klade falešné stopy a nenechává je vydechnout ve snaze dobrat se finálního rozuzlení.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

WASTED (2018)

Miller Carl

Velká Británie

Autor hudby: Christopher Ash

Žánr: muzikál

Obsazení: 1 muž, 3 ženy

Prostřednictvím rockového dokumentárního muzikálu, *Wasted* vypráví příběh sester Brontěových – jejich životní zklamání i výhry. Charlotte, Emily, Anne a jejich bratr Branwell vyrůstají v odlehlem, chudém městečku v Yorkshiru bez peněz či jakýchkoliv životních příležitostí. Zatímco bojují s nemocí, neopětovanou láskou a vyrovnávají se s rodinnými rozpory, píší jedny z největších literárních děl klasické literatury jako je: *Jana Eyrová* či *Na větrné hůrce*.

Nikdy se nebojí vzdorovat očekáváním okolí, jejich životy mimo řádky literatury odhalují jejich snahu bit se se životem, jejich vzájemné hádky, jejich divoké povahy, jejich experimentování s omamnými látkami a jejich životní dráhu od temných počátků, přes období slávy až po předčasnou smrt. To vše ještě dokresluje dokonalá rocková hudba Christophera Ashe.

Wasted je muzikál, který vám sestry Brontěovy představí v úplně novém světle.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ASTLEY'S ASTOUNDING ADVENTURES (2018)

Frazer Flintham

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 10 mužů, 3 ženy

Ve chvíli, kdy se Philip Astley a Patty setkali, oba ihned věděli, že to změní jejich dosavadní život. Zatímco jejich dobrodružství pomalu začíná, nikdo z nich ještě netuší, že se stanou legendami a zakladateli moderního cirkusu.

Neuvěřitelný příběh začíná od skromných začátků v Newcastlu, které ale brzy dobijí svět, ve chvíli, kdy jejich fenomenální spektakl zasáhne srdce milionů lidí.

Astley's Astounding Adventures je jednou z nejambicióznějších her, které byly napsány pro divadlo New Vic. Hra překypuje jevištní akcí, humorem, napínavými scénami a vyzývá k efektním cirkusovým číslům.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

COUP DE GRACE

Robin Hawdon

Velká Británie

Žánr: komedie

Obsazení: 4 muži, 2 ženy

Filmový festival v Cannes, jedna z nejhvězdnějších událostí, je v plném proudu. V luxusním hotelu Riviera leží bezvládné tělo krásné filmové star. Objeví ji zloděj šperků, který se vloupe dovnitř v nejmocnější chvíli. Zastihne ho tam jiný muž, který ho okamžitě považuje za zloděje. Do pokoje však vpadne náhle i třetí muž, který si události domyslí zase po svém.

Manažer hotelu se ve všech variantách toho, co se stalo snaží nalézt smysl. Blíží se velká filmová premiéra, pohřešuje se diamantový náhrdelník, skandální aféry brzy udeří titulky novin, všichni se zdají být nebezpečnými a jeden viní druhého. Hotel Riviera nikdy nehostil tolik nepraktických událostí pro jeho pověst. Hollywood nikdy nedal vzniku tak širokému katalogu kriminálních konspirací. Je to skutečnost nebo jen směs báhorek vyvolaných show-bizem? Nová vražedná komedie Robina Hawdona.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ONE FOR SORROW (2018)

Cordelia Lynn

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 3 ženy

„Aby obránil svoje blízké, je člověk schopný čehokoliv.“

Během útoku na Londýn se dvacetiletá Imogen zapojí v kampani, která nabízí útočiště všem obětem. A to bez toho, aby tento svůj nápad jakkoliv konzultovala se zbytkem rodiny. Ale teď už je na jakoukoliv debatu pozdě. John stojí před jejich dveřmi a je jiný než oni. Rozhodně není to, co si představovali a přestože by to nikdy nepřiznali, není, ani to, co by chtěli mít doma.

One for Sorrow je již druhou hrou Cordelie Lynn, která měla světovou premiéru v Royal Court Theatre.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

EVERY DAY I MAKE GREATNESS HAPPEN (2018)

Richard Molloy

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

„Po následujících šest týdnů, se budeme potkávat tady, v téhle místnosti. Omlouvá jedině smrt, či nějaká fyzická či emocionální újma katastrofického rozsahu.“

Alisha, Iman a Kareem se vracejí zpátky do lavic. Všichni tři selhali ve státní zkoušce z anglického jazyka a mají jen šest týdnů do reparátu. Tohle je jejich poslední šance pokračovat na střední školu. Selhání nepřipadá v úvahu.

A nyní má tuhle trojici na starosti slečna Murphyová. Jenže studenti nejsou příliš poctiví, ona má už tak dost práce s ostatními třídami a pomalu upadá morálka celé školy. Dokáže studenty přivést k úspěchu i přese všechna dramata jak v učitelském kabinetě, tak ve třídě?

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

UNREACHABLE (2018)

Anthony Neilson

Velká Británie

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Nová hra Anthonyho Neilsona, která částečně vznikla na základě hereckých improvizací dává nahlédnout pod pokličku filmového světa. Zkoumá, co to znamená hrát – a jednat – a jaké to může mít neuvěřitelně zábavné následky.

Hra začíná konkurzem na hlavní roli v novém filmu „Child of Ashes“ zasazeným do blízké budoucnosti, kdy neznámý virus zabil většinu populace. Herečka Natasha předvádí svůj upřímně hrany monolog – který zachází se skutečně procítěnými emocemi. Na druhé straně je ale rozmazlené chování režiséra Maxima a zběsilá přehlídka dalších postavíček z filmového průmyslu.

Vysoce satirická komedie Anthonyho Neilsona nabízí přezkoumání dnešních společenských hodnot ale především výborné komediální role.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

Premiéry a užití děl

HUDEBNĚ-DRAMATICKÁ DÍLA

10. 7. 2018
Jihočeské divadlo České
Budějovice
Otáčivé hlediště Český Krumlov
Antonín Dvořák:
RUSALKA
opera

8. 8. 2018
Jihočeské divadlo České
Budějovice
Otáčivé hlediště Český Krumlov
Leoš Janáček:
**PŘÍHODY LIŠKY
BYSTROUŠKY**
opera

4. 9. 2018
Divadlo F. X. Šaldy Liberec
Jule Styne:
SUGAR
muzikál

Informujeme

LULU

Alban Berg

Alban Berg zemřel dříve, než mohl dokončit svou operu *Lulu*. Jeho předčasná smrt zabránila dokončit orchestraci třetího aktu, který je k dispozici pouze v neúplné partituře. Berg napsal své „Symphonic Pieces from the Opera Lulu“ – Lulu Suite rok před smrtí. Po dlouhém a důkladném studiu všech souvisejících materiálů a podrobném zvážení pozitivních a negativních aspektů se skladatel Friedrich Cerha rozhodl vytvořit hratelnou verzi třetího aktu. Pracoval na něm od roku 1962 do roku 1974 a poté co zemřela Helena Bergová znovu zrevidoval v letech 1976–1977 a 1981 s novými notovými poznámkami. Bergova *Lulu* v nové produkci měla premiéru 22. srpna v Teatro Municipal v Santiagu de Chile za užití nové reedice opery.

PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY

Leoš Janáček

Janáčkova opera Národního divadla Brno se stala součástí významného mezinárodního projektu OPERA VISION! Projekt, jehož partnery tvoří 30 divadel z 19 zemí (např. Royal Opera House Covent Garden London, Teatro Real Madrid, La Fenice Venezia, Festival d'Aix-en-Provence) nabízí divákům napříč celým světem na webové platformě zhlédnout live inscenace předních operních domů. Prvním přenosem z Janáčkovy opery NdB bude nová inscenace opery Leoše Janáčka *Příhody lišky Bystroušky* 18. listopadu.

Nabízíme

KOCOUR V BOTÁCH ČÍSAŘOVY NOVÉ ŠATY ČERT A KÁČI ANEB PEKLO V PEKLE

Jiří Teml

Hudební skladatel Jiří Teml napsal společně s libretisty Janem Tůmou a Eliškou Toperczerovou Hrubou tři komorní opery pro dětské diváky – *Kocour v botách*, *Čísařovy nové šaty* a *Čert a Káči aneb peklo v pekle*. Všechna tři díla byla premiérována Kühnovým dětským sborem a uvedena v rámci festivalů Pražské jaro a Smetanova Litomyšl. Opery jsou určeny pro sólisty, dětský sbor a komorní orchestr. Opera *Kocour v botách* byla upravena do druhé verze s doprovodem klavíru. V tomto obsazení byla uvedena v roce 2016 na Malé scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni, v současné době je na repertoáru opery Národního divadla Brno na scéně divadla Reduta.

KRTEK – SUITA Z FILMOVÉ HUDBY

Vadim Petrov, Johannes Wulff-Woesten

Dirigent Semperovy opery v Drážďanech Johannes Wulff-Woesten vytvořil z hudby k pohádkám o Krtkovi, jejíž autorem je skladatel Vadim Petrov, suitu pro velký symfonický orchestr. Premiéra díla zazněla před dvěma roky na koncertu v Semperově opeře společně se Slovanskými tanci Antonína Dvořáka a se symfonickou básní Vltava Bedřicha Smetany. Orchestrální materiál je k dispozici v našem nakladatelství.

POLSKÁ SVATBA (POLISCHE HOCHZEIT)

Joseph Beer

V roce 1937 měla v budově curyšské opery premiéru opereta *Polská svatba* (*Polische Hochzeit*). Autorem hudby byl mladý skladatel Joseph Beer, libretisty Fritz Löhner-Beda a Alfred Grünwalds. Po úspěšné premiéře byla opereta hrána na čtyřiceti scénách v osmi jazycích. Nástup fašismu bohužel ukončil po roce úspěšné uvádění tohoto díla, Joseph Beer odešel do francouzského exilu a opereta byla neprávem zapomenuta. Nyní se vrací na jeviště. V prosinci má premiéru na jevišti opery v Grazu, v březnu následujícího roku v Linci, následují další uvedení na rakouských a německých jevištích. Důležitým impulzem pro znovuobjevení tohoto díla byl vznik nového vydání, které bude brzy dostupné i pro česká jeviště. V původním materiálu se dochoval i český překlad zpěvních textů.

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

27. ROČNÍK CENY JOSEFA JUNGMANNA

Cena Josefa Jungmanna za nejlepší beletristický překlad uplynulého roku spolu s dalšími oceněními byla udělena 2. října 2018 v prostorách pražského Goethe Institutu. Porota ve složení Václav Jamek (předseda), Dagmar Hartlová, Magdaléna Štulcová, Olga Uličná a Jan Zelenka rozhodla takto:

Cenu Josefa Jungmanna za rok 2017 získává Šimon Pellar za překlad z angličtiny románu Hermana Melvilla *Bílá velryba* (Odeon).

Mimořádnou tvůrčí odměnu získává Magdaléna Křížová za překlad z hebrejštiny románu Asafa Gavrona *Osada na pahorku* (Pistorius a Olšanská).

TVŮRČÍ PRÉMIE:

Viktorie Hanišová

(Philipp Winkler: *Chuligán*, překlad z němčiny, vyd. Host)

Věra Kociánová

(Jurgis Kunčinas: *Túla*, překlad z litevštiny, vyd. Venkovské dílo)

Radvan Markus

(Máirtín Ó Cadhain: *Hřbitovní hlína*, překlad z irštiny, vyd. Argo)

Petra Martínková

(Henry James: *Anglické hodiny*, překlad z angličtiny, vyd. Leda)

Jakub Šedivý

(Ivan Šmeljov: *Slunce mrtvých*, překlad z ruštiny, vyd. Prostor)

Prémie Tomáše Hrácha nebyla udělena.

Do Síně slávy byla uvedena **Pavla Lidmilová**, překladatelka z portugalštiny a španělštiny, nositelka Státní ceny za překlad.

Krameriiův vinš za podporu a rozvoj literárního překladu získává nakladatelská redaktorka **Marie Zábránová**.

Při této příležitosti bylo již tradičně předáno **Stipendium Hany Žantovské** na překlad poezie (donátorů Ireny Murray Žantovské a Michaela Žantovského), a to **Vítu Pokornému** na antologii španělských básníků Generace 27.

Rozhovor

IVAN FÍLA

Jste uznávaným a oceňovaným autorem filmových scénářů. I váš knižní debut, *Muž, který stál v cestě*, vznikl na základě scénáře. V čem je práce na scénáři odlišná od psaní knihy?

Kniha je samostatné dílo, které má se scénářem společný příběh, ale ne formu. V beletrii se musíte víc rozepsat, což byla v tomto případě obrovská výhoda, protože jsem se mohl více přiblížit myšlení všech protagonistů. Pečlivě jsem studoval například dokumenty z těch sedmi srpnových dní roku 1968, které naši politici strávili v Moskvě a uvažovali, jestli ten potupný dokument podepíší, nebo nepodepíší. Každý z nich tam měl nějaký svůj výstup a prožil obrovské vnitřní drama – a všichni se, až na Františka Kriegla, zlomili. Na základě všech rešerší jsem si vytvořil jakési psychogramy, podle nichž jsem potom ty postavy a příběh psal.

Kniha *Muž, který stál v cestě* líčí osud lékaře a politika Františka Kriegla, který jako jediný z československé delegace odmítl v roce 1968 podepsat Moskevský protokol. V roce 1968 jste ale byl alý kluk. Kdy jste o doktoru Krieglovi slyšel poprvé? Ptám se proto, že spousta lidí o něm mnoho neví dodnes.

Ano, před vydáním knihy o doktoru Krieglovi a jeho hrdinské činu vědělo 33 % dospělé populace, teď 2 měsíce po vydání knihy a také díky velkému mediálnímu zájmu, je to už víc než dvojnásobek. Jako dítě jsem samozřejmě tyto politické události vnímal z jiného pohledu, pak přišla normalizace, studoval jsem na gymnáziu, a to už se sháněly pravdivé informace těžce. Začal jsem tedy poslouchat Rádio Svobodná Evropa a Hlas Ameriky. Díky nim jsem se v roce 1977 dozvěděl o Františkovi Krieglovi, protože byl mezi prvními, kdo podepsali Chartu. Plnou pravdu o invazi do Československa jsem ale zjistil až v emigraci.

Při čtení knihy jsem měla pocit, že jste byl přímým svědkem všech událostí. Tak moc je text autentický. Kde všude jste hledal historické prameny a kolik času vám zabralo udělat si různá rešerše?

Chtěl jsem ten příběh v první řadě napsat formou, která bude přístupná všem. Aby z něj každý pochopil, jak to ve vysoké politice chodí, aby mohl porozumět myšlení lidí, kteří v ní působili a rozhodovali. Proto jsem si musel najít vhodný přístup, abych nelhal, ale aby to zároveň bylo napínavé a četlo se to jedním dechem. V některých pasážích jsem tedy použil uměleckou licenci, ale vždy jsem postupoval podle principu vyšší pravdy. Informace jsem sbíral 2 roky, sešel jsem se s desítky, možná i stovky pamětníků, četl tisíce stran historických materiálů a také se mi – díky historikovi Michalu Macháčkovi – podařilo sehnat ještě nezveřejněné dokumenty z moskevského archivu.

Setkal jste se někdy s porušením svých autorských práv? Jak jste se bránil?

Setkal, už je to pár let, jednalo se o scénář a bránil jsem se u soudu. A i když jste v právu a soud nakonec vyhrajete, je to dlouhá a úmorná cesta, která člověku vezme spoustu energie. Nerad bych, aby se to ještě někdy opakovalo.

Ríká se, že spisovatel by měl hodně číst. Co tedy čtete, když nepíšete? A sledujete současnou českou literární scénu?

Když píšu, nečtu nic jiného, abych nebyl ovlivněn a měl čistou hlavu. Teď ale například čtu fascinující více než sedmisetstránkový epos *El Salvaje* (Divoch) v němčině (kniha bohužel v češtině ještě nevyšla) od kolegy scenáristy Guillerma Arriagy, autora scénářů k filmům *Amores perros* nebo *21 gramů*. Nedávno jsem si opět přečetl mého možná nejoblíbenějšího autora Paula Austera, jehož román *Mr. Vertigo* jsem kdysi měl v Americe zfilmovat. Jinak k mým oblíbeným

spisovatelům patří Dostojevskij a Čechov, z českých a slovenských klasiků Kundera, Hrabal, Čapek, Fuks, Škvorecký a Mňačko. Současnou českou literární scénu samozřejmě také sleduji, zajímám se o díla Jaroslava Rudiše, Miloše Urbana a v poslední době taky talentované Aleny Mornštajnové.

Vím, že v hlavě nosíte téma na další knihu. Prozradíte víc?

Jedná se o román „Rytec kamejí“, o nejstarším muži na světě, na kterém byl „spáchán“ experiment nesmrtnosti. Pitchoval jsem ten příběh před pár dny na knižním veletrhu ve Frankfurtu a k mému překvapení byl o něj zájem především mezi německými a anglosaskými literárními agenty. Napišu ho ale určitě česky, ale možná se pokusím taky o experiment, a kromě české verze vyjde třeba současně i německá a anglická.

IVAN FÍLA

je filmový režisér, scenárista a pedagog. K jeho nejvýznamnějším dílům patří filmy *LEA* a *KRÁL ZLODĚJŮ* oceněné na mnoha prestižních mezinárodních festivalech. Lea získala mimo jiné nominaci na Zlatý glóbus za nejlepší cizojazyčný film a Evropskou filmovou cenu, Král zlodějů byl v širší nominaci na Oscara a získal cenu za nejlepší evropský scénář. Mezinárodní úspěch mu otevřel cestu do Hollywoodu, kde na pozvání Stevena Spielberga napsal pro Studio DreamWorks a producentku Wendy Finerman (Forrest Gump) scénář *THE BETTY SCHIMMEL STORY*. Kromě hraných filmů natočil pro zahraniční televize dokumentární filmy Margarete Buber-Neumann – Německý osud, Kroky v labyrintu, Václav Havel – Česká pohádka, Hitler – Vyděrač, Mlha, Joschka Fischer a další. Román *MUŽ, KTERÝ STÁL V CESTĚ* je jeho literární debut.

Nabízíme

HOVÍNKO NA DORTU

Tomáš Kapras

Zlehka unavený otec píše o svých (asi) neunavitelných dětech. Kniha povídek, že života jedné rodiny se čtyřmi dětmi.

Nejen fotografie a video nám může zůstat jako památka na dětství našich dětí. Ale jsou to i průpovídky a zajímavé situace, které jsme s našimi dětmi prožili. Bohužel naše paměť na některé takové výjimečné okamžiky časem zapomíná (potvora jedna). Proto je dobré si takové situace a výroky zapisovat. Když si pak občas těmi to výroky dětí člověk listuje, nestačí se divit... Také proto vznikla tato kniha povídek a průpovídek.

„Otevři pusu...“

„Ne, neotevřu.“

„Otevři pusu...“

„Ne, neotevřu.“

„Otevři pusu...“

„Ne. Vy budete vrtat?“

„Ale ne, nebudu, podívej, vrtačku dám pryč.“ A opravdu, nejmasivnější vrtačku ze stojanu dala pryč. Místo ní vzala malinkou vrtačku a tu přiložila k Jardově ruce.

„Podívej, jak lechtá.“

Jarýn si se zájmem prohlížel nepatrné masírování ruky.

„Tak co... odlož si tady obě autíčka, budou se na tebe dívat.“

Položil je blízko divátka a nasměroval je pečlivě tak, aby se na něj mohla dobře dívat. Otevřel pusu a doktorka začala hvízdavě „šimrat“, až se rozplakal.

Dvěma prsty jsem si pevně stiskl nohavici u kalhot, jak to dělám vždy, když doktorka vrtá zuby mně. Manželka to zahlédla a vložila mou ruku

do své... Křečovitě jsem ji sevřel... Míla bolestí pevně sevřela rty. Vrtačka rozječela celou místnost.

Slzy jako hrachy se asi valily po dětské tváři, našťěstí jsme to neviděli. Nemohl zavřít pusu, neboť mu tam zubařka zrádně nechala prst a stále hlasitěji opakovala: „Otevři víc tu pusinku... Otevři tu pusu... tu pusu... Mám tam prst! Prrrrst!“

Celý text je k dispozici v Literárním oddělení DILIA.

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

V tomto čísle naleznete poutavý rozhovor s Drahoslavou Janderovou, který se, mimo jiné, dotýká překladatelské tvorby její i jejího muže, Sergeje Machonina. Problematika překladu a s ní ruku v ruce i potřeba vypořádávání autorských práv překladatelů je téma živé, v současné globalizované a digitální době možná více než kdykoliv předtím. Jak řekl portugalský spisovatel a nositel Nobelovy ceny za literaturu José Saramago: „Národní literaturu tvoří svým jazykem spisovatelé, světovou literaturu ale píší překladatelé.“

DILIA se zastupování překladatelů věnuje tradičně. V poslední době je téma autorských práv k překladům aktuální zejména v souvislosti se stále košatějšími způsoby užití překladových děl. Nestačí již vypořádat tradiční práva potřebná pro vydání knihy, do hry vstupují i veškerá navažující užití – úpravy přeloženého díla pro rozhlas a jeho následné vysílání, vydání audio podoby překladu na CD, ale v poslední době zejména užití digitální podoby děl v podobě audioknih na internetu.

To platí nejen pro překlady nově vznikající, ale i pro překlady starší, kde je uvedená práva potřeba s autory či jejich dědici nově vypořádat. Při hledání nositelů práv k překladům, jakož i pro právní ošetření jejich veškerých užití jsme v DILIA ochotně k dispozici.

Rozhovor

S PŘEKLADATELKOU DRAHOSLAVOU JANDEROVOU O DRAMATICKÉM ŽIVOTĚ JEJÍHO MUŽE SERGEJE MACHONINA I O JEJÍ PŘEKLADATELSKÉ PRÁCI

Autor fotografie: Jiří Bednář, zdroj: Knihovna Libri prohibiti

Sergej Machonin patří k těm, v jejichž životě se dramaticky zrcadlí bouřlivý dějinný a ideový vývoj dvacátého století. První zásah „velkých dějin“ v jeho životě přišel již v lednu 1919, když ho jako měsíční miminko po skončení první světové války dobrodružně převáželi rodiče (česká matka z Hané a ruský otec – námořník a mechanik) z Moskvy přes Polsko do nově vzniklého Československa.

Mnohem dramatictější zásah pak přišel v roce 1939, kdy ho odveklí spolu s ostatními studenty z Hlávkovy koleje a dalším tisícem vysokoškoláků do koncentračního tábora Sachsenhausen. Ve své vzpomínkové knize *Příběh se závorkami* se však této strašlivé kapitole svého života věnuje jen velmi okrajově. Mluvil ve svém soukromém životě o zážitcích z této doby, nebo šlo spíše o téma, na které se snažil zapomenout a ze svého života vytěsnit?

Ano, mluvil o tom bez zábran, uzavřel tam se svými spoluvězni-studenty mnoho trvalých přátelství a byla to určitě hodně tvrdá zkušenost, která ho poznamenala na celý život. Vyprávěl mi, jak tam tahali nahoru na lešení na stavbách těžké kameny a jak si ho ráno při nástupu do šichty předvolávali, aby překládal názvy vydávaných nástrojů z němčiny do češtiny, ruštiny a polštiny – jako dítě z dvojjazyčné rodiny měl velký talent na jazyky, uměl dobře rusky a francouzsky, v lágru se brzy naučil od spoluvězňů polsky i německy. Propustili ho až po dlouhých třech letech na konci dvaatřicátého, vrátil se vyhublý na kost a nechápavě zíral z vlaku na poklidnou protektorátní moravskou krajinu (vrátil se do Prostějova k rodičům), kde nebylo kolem Vánoc ani stopy po válce.

Asi nejdlejší část knihy je naopak věnována autorově snaze porozumět zpětně tomu, co jej v padesátých a šedesátých letech vedlo k tomu, že uvěřil ideji komunismu a že se na jejím prosazování ve společnosti skrze své dílo podílel – tedy co jej dovedlo k jeho životnímu

omylu, z něž na konci šedesátých let definitivně vystřízlivěl. Jednalo se o téma, s kterým se složitě vyrovnával celý život?

Před válkou se politikou nijak výrazně nezabýval a neměl v sobě žádné „protílátky“, jako měli třeba katolíci, socialisti, národní socialisti nebo lidé schopní politicky myslet, kteří věděli hned od začátku, že je to všechno velký omyl. Měl ale při tom všem štěstí, že jak byl nadaný, začal po dokončení studií někdy na začátku padesátých let spolupracovat s dobrými divadelníky (E. F. Burian), herci a spisovateli (Josef Topol), a když se pak zaměstnal v Literárních novinách, byla to už jen otázka času – od šestapadesátého roku už v Literárkách začínali chápat, že je ten režim špatný. A v šedesátých letech už se tím nijak netajili a začali – v mezích možného – rebelovat.

Vy jste se se Sergejem Machoninem seznámila právě v přelomovém roce 1968. Jak jste tehdy Pražské jaro a následnou okupaci prožívali?

V osmašedesátém jsem dělala státnice na Univerzitě 17. listopadu (tlumočnicko-překladatelská fakulta, dnes na FFUK), bydlela jsem na koleji na Strahově ještě v srpnu, když přijeli Rusové, a hned po okupaci jsem se sbalila a odjela do Francie, kde jsem dostala roční stipendium. Sergej v osmašedesátém dělal v Literárkách a seznámili jsme se více méně náhodou až v listopadu v Paříži. V devětašedesátém pak přestaly Literární noviny vycházet a Sergej se zaměstnal jako noční hlídač v Národní galerii. Měl tam skvělé spoluhlídače, většinou to byli hodně talentovaní mladí lidé.

44 MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

Sergej Machonin patřil k prvním signatářům Charty 77. Jak podpis tohoto dokumentu ovlivnil jeho soukromý a profesní život?

Vlastně se toho tím podpisem Charty ani moc nezměnilo – už od sedmdesátých letch překládal pod cizími jmény. V roce 1992 vydala Obec překladatelů znamenitou knížku – *Zamlčování překladatelé*, kde jsou uvedeny všechny knihy, které za normalizace překládali „zakázaní překladatelé“ – jména jim půjčovali většinou taky překladatelé, jejich stateční kamarádi. Sergeje „pokrývali“ často rusisté (nejčastěji Jarka Hulák) nebo germanisté (Věra Saudková), bylo to pokaždé s vědomím redaktorů, kteří se nebáli.

Od poloviny sedmdesátých let jste společně vydávali vlastní samizdatovou edici. Jak tato práce konkrétně vypadala? Jaké tituly jste vydávali a jak jste je vybírali?

Kamarádili jsme se s Ludvíkem Vaculíkem, dostávali jsme od něho knihy z Petlice, a když se nám v roce 1976 dostal do rukou překlad Solženicynova románu *Dub a tele*, kniha nás tak nadchla, že jsme se rozhodli vydat ji sami v samizdatu. Nechali jsme ji dvakrát rozepsat asi ve dvaceti kopiích, označili jsme to nějak podobně jako Vaculík v Petlici a sami jsme to šířili. A protože jsme se po okupaci a po Chartě dostali ještě do jiných myšlenkových okruhů, dávali jsme svým opisovačkám přepsat hlavně knihy podle svého výběru (Karel Pecka, Eva Kantůrková, Eda Kriseová, Ivan Klíma, básně Bohumila Reynka, Zbyňka Hejdy, texty Václava Jamka, Bohumily Grögerové – Josefa Hiršala, rané prózy Sylvie Richterové, texty Miroslavy Holubové, Jiřího Šetlíka atd.) Bylo to něco přes čtyřicet titulů. Jejich úplnější seznam má Jiří Gruntorád v knihovně samizdatu.

Sergej Machonin byl nesmírně všestranný a pracovitý člověk. Působil nejen jako divadelní a literární kritik, divadelní teoretik, dramaturg, scenárista, kulturní redaktor a publicista, ale také jako překladatel z ruštiny, slovenštiny, srbochorvatštiny, bulharštiny, němčiny a francouzštiny. Jak se všechny tyto jazyky naučil?

Jak jsem již zmínila, do vínků dostal velké jazykové nadání, navíc chodil do ruského gymnázia. Německy a polsky se naučil v koncentráku, srbochorvatštinu od své první ženy, slovensky a bulharsky se nejspíš ani učit nemusel, jemu stačilo strávit v cizině tři čtyři týdny a už se domluvil.

Vy sama působíte jako překladatelka z francouzštiny a italštiny, k autorům které jste přeložila, patří například Primo Levi, Honoré Balzac, Denis Diderot, Michel Tournier a mnozí další. Jak si tituly k překladu vybíráte? Nebo si nacházejí spíše ony Vás?

V sedmdesátých a osmdesátých letech, jsem si překlady sama nevybírala, byla jsem ráda, když mi někdo v redakci něco nabídl (Balzac, Diderot, Sandová). Spolupracovala jsem se Světovou literaturou. Prima Leviho (*Je-li toto člověk*) jsem překládala původně pro exilové nakladatelství Index (edice 150 000 slov, zprostředkoval to A. J. Liehm), až po osmdesátém devátém to vyšlo i u nás, ta tematika mě velice zajímala a dodnes zajímá. Krále duchů od Michela Tourniera překládal Sergej (překlad nám nabídl Václav Jamek z Odeonu), já jsem později přeložila jenom jednu část Tournierova *Kašpara, Melichara a Baltazara* pro Mladou frontu. V posledních letech překládám hlavně dětské knihy pro nakladatelství Baobab.

V médiích se poslední dobou občas objevuje téma postavení překladatelů krásné literatury, včetně jejich finančního hodnocení a společenského kreditu, kterého se jim dostává. Zejména ve srovnání s ostatními evropskými zeměmi není situace českých překladatelů zrovna příznivá. Jak toto téma vnímáte Vy? A pozorujete za léta svého působení v této oblasti nějaký vývoj a proměny?

Musím se přiznat, že tenhle problém teď už nesleduju, když jsem začínala, platilo se asi 40–50 korun za stránku, dnes je to určitě lepší. A pak, když se pro nějakou knížku nadchnu, jde mi o to, abych to přeložila dobře, přináší mi to uspokojení. Člověk u toho musí přemýšlet, hledá správná slova, když překládáte dobrou knihu, je to něco jako posedlost, určitě něco jiného než jen práce kvůli penězům. To jsem nikdy nedělala. Ale samozřejmě taky platí, čím těžší a náročnější autor, tím těžší a náročnější překlad, a to by určitě zhodnocené být mělo.

Rozhovor vedla Jana Michalíková.

Premiéry

Níže naleznete souhrn premiér, resp. obnovených premiér děl zajištěných mediálním odd. DILIA.

TELEVIZNÍ INSCENACE

DEVATENÁCT KLAVÍRŮ

Autor předlohy: Emil Vachek
Česká televize Praha

MUŽ A STÍN

Autor předlohy: Emil Vachek
Česká televize Praha

ZLÁ MINUTA

Autor předlohy: Emil Vachek
Česká televize Praha

ZÁZNAMY DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ

LARGO DESOLATO

Autor hry: Václav Havel
Kamera: Josef Špelda
Kostýmy: Irena Greifová
Architekt: Ivo Žídek
Divadlo Na zábradlí, Praha

KRÁL JELENEM

Režisér představení: Evald Schorn
Režisér záznamu: Anna Procházková
Kostýmy: Jan Dušek
Choreografie: Ladislav Fialka
Kamera: Ivan Koudelka
Překlad: Jaroslava Bílková
Divadlo Na zábradlí, Praha

PANTOMIMA LADISLAVA FIALKY

Autor, choreografie a režie představení: Ladislav Fialka
Hudba: Zdeněk Šíkola a Jaroslav Jakoubek
Režisér záznamu: Zdeněk Kubeček
Divadlo Na zábradlí, Praha

HADRIÁN Z ŘÍMSŮ

Režisér představení: Vladimír Kelbl
Režisér záznamu: Anna Procházková
Autor hudby: Jiří Bulis
Kostýmy: Jarmila Konečná – Ditrichová
Divadlo na Vinohradech, Praha

JE TŘEBA ZABÍT SEKALA

Režisér představení a autor
úpravy: Martin Františák
Autor předlohy: Jiří Křížan
Architekt a kostýmy:
Marek Cpin
Autor hudby: Nicos Engonidis
Národní divadlo Brno

ROZHLASOVÉ ČETBY A INSCENACE

PŘÍBĚH SE ZÁVORKAMI

Autor: Sergej Machonin
Český rozhlas Praha

PRAHA, OSTROV VYHNANCŮ

Autor: Jiří Karásek ze Lvovic
Český rozhlas Praha

O ČEM VÍM

Autor: Jaroslav Kvapil
Český rozhlas Praha

LISTY MARYSKOVI

Autor: Bohumil Hrabal
Český rozhlas Praha

MUŽ, KTERÝ NECHAL SRDCE NA VYSOČINĚ

Autor: William Saroyan
Překlad: Josef Schwarz
Český rozhlas Brno

KONEC

Překlad: Elvíra Moisejkenová
Český rozhlas Ostrava

SVĚTÝLKO

Autor: Antonio Moresco
Český rozhlas Praha

SVATÝ KOMEDIANT FRANTIŠEK

Autor: Dario Fo
Český rozhlas Praha

VELKÝ POZZI

Autor: Benni Stefano
Český rozhlas Praha

MŮJ BRATR, MÁ PRINCEZNA

Autor: Catherine Zambon
Český rozhlas Praha

NICO – LEDOVÁ SFINGA

Autor: Werner Fritsch
Český rozhlas Praha

AUDIOKNIHY

PANE BŮH, TADY ANNA

Překlad: Ladislav Šenkyřík
Supraphon, a. s.

ADINA MANDLOVÁ VZPOMÍNÁ

Autoři: Adina Mandlová a
Josef Škvorecký
Supraphon, a. s.

JAK JSEM VYHRÁL VÁLKU

Překlad: František Vrba
Tympanum s. r. o.

KRVAVÉ JAHODY

Autor: Jiří Kupka
Albatros Media, a. s.

MILADA HORÁKOVÁ: JUSTIČNÍ VRAŽDA

Autor: Miroslav Ivanov
Albatros Media, a. s.

TEMNÝ KARNEVAL

Překlad: Tomáš Korbař
Albatros Media, a. s.

Zastupujeme

SERGEJ MACHONIN

(29. 12. 1918, Moskva – 24. 11. 1995, Praha) byl významný divadelní a literární kritik, divadelní teoretik, dramaturg, scenárista, kulturní redaktor, publicista a překladatel. Vystudoval češtinu a němčinu na FF UK. Pro účast na studentských akcích v listopadu 1939 byl do roku 1942 vězněn v koncentračním táboře Sachsenhausen.

Následně působil jako redaktor nakladatelství Mladá fronta, tajemník odboru pro kulturní styky s cizinou ministerstva informací, jako dramaturg Československého státního filmu či jako dramaturg Realistického divadla v Praze. Od poloviny padesátých let byl redaktorem Literárních novin, současně spolupracoval s Filmovým studiem Barrandov jako dramaturg a scenárista. Od padesátých let se soustavně věnoval divadelní kritice, v roce 1969 se stal redaktorem Divadelních novin. V sedmdesátých letech pracoval jako noční hlídač v Národní galerii, poté odešel do důchodu. Patřil k prvním signatářům Charty 77. Od poloviny sedmdesátých let se se svou manželkou překladatelkou Drahoslavou Janderovou aktivně podílel na opisování a šíření samizdatu.

Významnou součástí Machoninovy práce jsou překlady z ruštiny, slovenštiny, francouzštiny, srbochorvatštiny a němčiny. Je autorem knihy vzpomínek a úvah *Příběh se závorkami*, jejíž četbu v lednu 2019 uvede Český Rozhlas u příležitosti stého výročí jeho narození.

DRAHOSLAVA JANDEROVÁ

(* 7. 11. 1946 Teplice nad Metují) je literární redaktorka a překladatelka z italštiny a francouzštiny. Vystudovala tlumočnictví a překladatelství na Univerzitě 17. listopadu v Praze. V letech 1969–89 se věnovala překladatelské činnosti, spolupracovala zejména s revuí Světová literatura, publikovala řadu doslovů, článků a studií o italské a francouzské literatuře. Od druhé poloviny sedmdesátých let se podílela na vydávání samizdatové literatury. V letech 1990–95 pracovala v redakci Literárních novin, v letech 1996–2006 působila jako redaktorka v nakladatelství Academia v Praze. Z francouzské literatury překládá zejména uměleckou prózu 19. a 20. století, z italské literatury se soustřeďuje především na dílo prozaika Prima Leviho. Z obou jazyků překládá také odborné publikace výtvarného zaměření.

REJSTŘÍK

ČESKÉ HRY

Jiří Havelka – ELITY (2017)
Jiří Havelka – PÉRÁK (2011)
Jiří Havelka – SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ
Jiří Havelka a kol. – VELMI SPOLEČENSKÉ TANCE (2008)
Jiří Havelka, Petr Erbes – VRAŽDA KRÁLE GONZAGA (2017)
Lenka Procházková – CELEBRITA
Lenka Procházková – CIZÍ ŽENA
Lenka Procházková – FIDEL NA RYBÁCH (EL COMANDANTE)
Lenka Procházková – KAIN NEBO ABEL?
Lenka Procházková – ROZHOVOR V MOSKVĚ
Lenka Procházková – UCHO
Lenka Procházková – VIVA LA REVOLUCIÓN!
Jan Cimický – HRA NA VRAŽDU
Patricia Highsmithová, Marie Špalová – TALENTOVANÝ PAN RIPLEY
Miroslav Oupic, Václav Upír Krejčí – EGO

PŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Nora Abdel-Maksoud – FILM O FILMU (THE MAKING-OF, 2016)
Lars Albaum, Dietmar Jacobs – NEVĚRA PRO DVA (Seitensprung für Zwei, 2008)
Lars Albaum, Dietmar Jacobs – CHVÍLE NEPOZORNOSTI (Einmal nicht aufgepasst)
Philippe Blasband – ČOKOLÁDOMANKY (Les Mangeuses de chocolat)
Marina Carr – KONEC FAIDRY (PHAEDRA BACKWARDS, 2011)
Jean-Pierre Daguerra – SBOHEM, PANE HAFFMANNE (Adieu Monsieur Haffmanne, 2017)
Francesca Garolla – TU ES LIBRE
Jean-Claude Grumberg – BÝT ANEBO NE – PŘÍSPĚVEK K ŘEŠENÍ ŽIDOVSKÉ OTÁZKY
(L'être ou pas – Pour en finir avec la question juive)

Denis Cherer – UZLY NA KAPESNÍKU (Les noeuds au mouchoir)
Roy Kift – COUNT TWO THREE
Thomas Köck – HRÁT SI NA RÁJ (ZÁPAD. LABUTÍ PÍSEŇ)
(paradies spielen (abendland. ein abgesang), 2017)
Stefano Massini – FREUD, ANEB VÝKLAD SNŮ
(Freud ovvero l'interpretazione dei sogni)
Marcel Mithois – DOTEK SLUNCE (Coup de soleil, 1983)
Tilly – A BŮH PRO VŠECHNY! (Et Dieu pour tous!, 2011)
Sébastien Thiéry – RAMSES II. (2017)
Laura Wade – HOME I'M DARLING (2018)

NEPŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

Robert Alan Evans – THE WOODS (2018)
Miller Carl – WASTED (2018)
Frazer Flintham – ASTLEY'S ASTOUNDING ADVENTURES (2018)
Robin Hawdon – COUP DE GRACE
Cordelia Lynn – ONE FOR SORROW (2018)
Richard Molloy – EVERY DAY I MAKE GREATNESS HAPPEN (2018)
Anthony Neilson – UNREACHABLE (2018)

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA

V rámci Překladatelské dílny 2018 vznikly překlady
tří současných rumunských her.

ELISE WILK: KROKODÝLEK

ELISE WILK: PAPÍROVÁ LETADLA

BOGDAN GEORGESCU: ANTISOCIÁLNÍ SÍŤ

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA 2019 BUDE VĚNOVANÁ SOUČASNÉ ITALSKÉ DRAMATICE

a bude vyhlášena na začátku nového roku. Sledujte naše stránky: www.dilia.cz/dilna
nebo pište na eliasova@dilia.cz

PROJEKT VZNIKÁ ZA PODPORY DOZORČÍ RADY DILIA
A FABULAMUNDI – PLAYWRIGHTING EUROPE.

- Švec: Já jen, že... matka je v nemocnici, tak tady jsem dneska jen já... Ale ne, to já zvládnu, v pohodě... hlasovat umím, že jo...
- Roubíčková: Nicméně vlastníkem je tvoje matka, takže bys měl mít taky plnou moc...
- Švec: Jojo, tu mám...
- Roubíčková: Ale tady seš podepsanej jenom ty, tam musí být i podpis zplnomocnítele...
- Švec: Toho neznám...
- Zahrádka: Jako maminky vaší...
- Švec: Jo, to se vmlouvám, já jsem volal tu záchranku, tak jsme to nějak nedali... já ji tam podepíšu...
- Roubíčková: Jiří, i kdybych přivřela obě oči, a předstírala, žeš to nepodepsal tady před námi, tak tam rozhodně nemůže být napsáno máma...

(Jiří Havelka: Společenstvo vlastníků)

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

Kudy k nám:

Metrem B na stanici „Vysočanská“, poté cca 3 min. směrem za ČSOB (platí pro oba východy z metra).

U stanice metra jsou zastávky mnoha autobusů a tramvají. V přízemí naší budovy se nachází restaurace, na budově je velký nápis DILIA.